

Paul Miclău

NUMELE APUȘ

EDITURA FUNDATIEI ROMANIA DE MAINE

PAUL MICLĂU

NUMELE ADUS

Ilustrație copertă: Cosmin Comarnescu

© Editura Fundației *România de Mâine*, 2012
<http://www.edituraromaniademaine.ro/>

Editoră recunoscută de *Ministerul Educației, Cercetării,
Tineretului și Sportului prin Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (COD 171)*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MICLĂU, PAUL

Numele apus / Paul Miclău – București:

Editura Fundației *România de Mâine*, 2012

ISBN 978-973-163-886-7

821.135.1-1

Reproducerea integrală sau fragmentară, prin orice formă
și prin orice mijloace tehnice, este strict interzisă
și se pedepsește conform legii.

*Răspunderea pentru conținutul și originalitatea textului
revine exclusiv autorului/autorilor.*

PAUL MICLĂU

NUMELE ADUS

Ediție îngrijită de Brîndușa Bărbat

Editura Fundației *România de Măine*
București, 2012

REPLIERE

În volumul *Verticale unde* am vorbit de o înfrîngere a trăirii pe orizontală prin ridicarea la înălțimi cu opusul coborîrii în adîncuri. Dar mai semnificativă a fost prima, ca efect al unei euforii simțite ca atare. Reamintesc sonetul „Bună aniversare”, scris de ziua Elenei.

Urarea de aici s-a frînt, iar ziua a trecut în neființă. Acesteia e consacrată cartea recentă, în franceză, *Hélène*. Mirare este că au mai putut fi scrise și poemele de față, produse masiv, aproape la disparare.

Acum mă întorc în mine prin magia, tristă, a alcătuirii ce mă condiționează, determinînd, prin sonet, înseși parametrii ființei: predominare a matricei, căreia mă supun cuminte și fatalmente. Mi se interiorizează astfel o anumită ordine în dezordinea trăirilor adesea sfișietoare și centrifuge.

Sînt un schimnic, dar nu idilic și nici duhovnicește împăcat cu soarta, ci frămîntat de absurdul ei, suportîndu-l chiar mazohic, ca în poemul „Sensul străbun”:

Absurdu-am încercat ades să-l înțeleg
De-aceea am făcut prea multe, cred, eforturi
Să-i demontez cumva ascunsele resorturi.
Dar fost-am eu silit să îl trăiesc întreg.

Mazohic l-am gustat ca un sucit berbec,
Apoi mi l-au cuprins romantice acorduri
Și chiar, pe undeva, blînd cristice aporturi,
Prin toate eu simțînd, norocul că-mi petrec.

La tristețea, redescoperită ca un dat congenital, se adaugă obsesii, aproape lucid simțite și acceptate ca atare. Înainte eram chiar mîndru de ele, acuma însă nu. Nu romantică este expresia lor, ci mai degrabă o demontare psihanalitică, dar nu *suprarealistă*, ci infra- și sub. Nenumărate vise mă populează acum, dar unul, mai didactic, l-am reprodus în poemul „Concert de seve”. Aci agresarea ratată este aplicată sorei, dar asta e viziunea de veghe, căci oniric ființa nu e clar determinată. Se poate oare accepta un impresionism al inconștientului? Fragmentele se leagă ca în descînt; vezi „Somnul e aproape”:

Mă zguduie „de ce”, dar stau cuminte-n „cum”,
Pe care-l potrivesc cu raze de „acum”.
Fragmente de gîndiri se leagă pe ape

Ce curg uitînd de-opriri în valuri de descînt;
În el mă integrez cu palidul avînt
Și-mi zice baba scurt că somnul e aproape.

Interiorizarea, mai acută aici decît în alte dăți, m-a atins prin renunțarea la șirul evenimential al experiențelor personale, la viziunea lor lineară. Ajung astfel la o reducere în simultaneitate, prin care se obțin mai multe straturi suprapuse tabular, într-un fel analog palimpsestului. Uneori, lucrul se obține prin parcursul temporal în mai multe sensuri, ceea ce duce la netimp, ca în „Luminoasă noapte”:

Acuma a plouat și izul de Paris
Trecu în trandafiri, în unda lui de vis.
Izvorul de parfum, cu murmurul în șoapte,

Mă duce în netimp, lipsit de întîmplări,
Cînd clipe s-au mutat în flori de lumînări,
La urmă să mă culc în luminoasă noapte.

Procesul acesta conduce la poeme ca istovire, cum o arată, mai larg, această tematică a revistei „Poezie” (vară 2011).

Se produce astfel o dematerializare a lumii, când culorile se desprind de obiecte, plutind în ireal, poetul încercând să le ofere „o trecere-n sfârșit” („Magica artă”).

Mai explicit, timpul se oprește, nu numai pentru a înlătura secvențialitatea, ci și pentru a se instaura imperial, operînd o judecată de apoi, ca în sonetul „În logos pentru aleși”:

În mod autoritar, el, timpul stă pe loc,
E bine instalat în jilț cu nestemate,
În haină îmbrăcat, cu fire argintate
Și cu toiag ținut ca simbol de soroc.

În față-i defilăm cu gîndul la noroc
De-a fi tratați cumva cu doză de dreptate.
El face gest ușor și repede ne-mparte,
În stînga cu umbri și-n dreapta mai cu joc.

Se decide astfel opera destinului, care impune un anumit fel de repliere. Sînt surprins să constat că apar 22 de poeme asupra sorșii cu varii mijloace de a o evoca, din care rețin pe cele mai semnificative.

În bucata „Cînd sorșii se împart” apar întrebări pentru a se afla cine sînt, de unde am venit și unde am să ajung. Nu știu cine sînt, am venit din logos și mă îndrept spre roiul entropic al hazardului, cu norocul, ursita unui număr al suferinței.

Apogeul destinului este zis în sonetul „Eternul negrăitul”, expus mai acut modului narativ, care, din decență, un este brutal referențial. Este de fapt vorba de un „oracol” medical, ce înscrie soarta în termeni preciși de sentință; dar el lasă deschisă brazda unei „semințe de miracol”. Acesta a și apărut, însă în interval limitat:

Noi l-am trăit deplin ca pe un trist spectacol,
La început închis într-un plătând boboc,
Pe care-l îngrijeam cu-avîntul reciproc;
O vreme-am primenit viața-n receptacol.

Apoi am depănat cinci ani iluminați,
Acasă și la Vad cu vis înmiresmați.
De ce cu toții spun că a venit sfîrșitul,

Că timpul s-a oprit sub dangăt de neant?
O, nu-i adevărat; îl simt mai debordant,
În suflet așezînd eternul negrăitul.

Soarta totală duce la oprirea timpului, cu efectul că totuși în suflet ruptura înscrie un ecou de veșnicie care nu poate să fie însă grăită.

De aci, gîndul că soarta este emanația unei instanțe aflate deasupra și dincolo de fire. Sub perspectiva sortirii, ea nu mai este supusă îndoielii metafizice, ci este asumată ca atare. În plus, ea poate fi văzută ca transpusă în iubire, iar aceasta ca încarnare într-o ființă ca actant al destinului, cu avatarurile lui. Poemul le spune pe acestea cu doza normală de ambiguitate polisemantică și direcțională.

Omenească artă

Sînt fericit că ești și totuși sînt gelos
Că ființa ta mereu cu alții se împarte,
Eu însumi rămînînd, obiectiv, departe
Și mult prea ancorat discursului întors.

Semnale tu îmi dai că totul e frumos.
Eu le răspund la fel, nu cred că sînt deșarte,

Dar greu mi-e să admit că sînt înscrise-n soarte,
Chiar dacă în grafii cu vîrfuri date-n jos.

Aș vrea să mă mîngîi cu degete de gînduri
Din clipe de răsfaț să faci astfel oricînduri.
Dar timpul e făcut expre să ne despartă,

Să ne arunce-așa în diferite lumi,
Cu punți ce-ar răsări în ceasul cu minuni,
Pe care să-l cultiv cu omenească artă.

Astfel de pendulări sînt trăite cu toată fertilitatea lor semantică. Analiza, interpretarea, le pot despărți, valoriza, cu condiția rearuncării globale în pulsionile existențiale.

Dar peste toate domină durerea despărțirii, cu gradele sale omenești, pînă la cea finală care este infra și supra umană. Se instalează o angoasă în care soarta e absurdă și rea, golind zilele și nopțile de substanța lor vitală, iar ființa își ia zborul, în poemul „Cum zboară”:

Prea goale mie-mi sînt și zile dar și nopți
Și sînt pecetluit de-absurde, rele sorți.
Respiră-absența ta și-obrazu-mi înfioară,

Eu glasul îți aud, dar parcă într-un vis.
Atîtea suferinți menirea mi-au închis.
De timp sînt părăsit și îl străvād cum zboară.

În volumul de față s-au mai rărit elementele de metalimbaj, prin care o masterandă m-a plasat ca un moment mai împlinit al textualismului. S-a păstrat referirea la verb, cu nivelele sale (absolut, logos, pivot al discursului și chiar erosul), dar mai ales la sens. Acesta e temei de imanență, simultaneitate și trăire în spirit, inclusiv a tragicului.

În „Vecernii”, semantica este continuă; alungînd impasul delimitărilor, ea se refugiază în matricea confortabilă ei, sonetul:

Trăiesc în ritm constant semantica mea pură,
Ferită de-unități ce lumea le-a impus,
Căci sensul e fluid de dincoace de spus;
El curge-n cîmp fertil ca brazda-n arătură.

Ci este urcător în iambică figură
De valuri murmurînd sub un azur sedus,
Într-un fundal discret cu verbul recompus,
În parametrii noi de magică structură.

Dar, cum am mai arătat cu diferite prilejuri, se ajunge la nivelul ontologic al sensului. În poemul „La vârful cel mai-nalt”, sensul este auzit, avînd sonoritatea lui, este simțit „pe buze”, creînd un non timp:

Eu sensul îl aud cum urcă-n trup de gînd
Și caută făgaș cu el să se-asorteze;
În astfel de context să poată să viseze
Că intră luminat în noul legămînt.

Pe buze eu îl simt c-anticipă cuvînt,
Prin care un nou timp el vine să creeze
Și-n cînt de proștețimi ar vrea să-l moduleze,
Să vadă cum răsar chiar raze din pămînt.

Față de alte volume, aici semantica este în același timp mai pură și mai profundă, în acord cu statutul în sine. Se vede că ea a trecut prin drama înfățișată în cartea recentă, „Hélène”. Ea poate s-a mai decantat ca moment, dar absența a devenit mai dureroasă. Aceasta e prezentă în mai multe poeme, dar semnificativ este „Chipul ei ceresc”:

Și am să plîng nebun, de-absența ei fierbînd,
Că-n fiecare colț mereu mi se arată,
Purtată credincios de trista mea durată
Și peste tot îmi simt mireasma din cuvînt.

Ca fulgul zburător sînt clătinat de vînt
Și nu mă regăsesc, căci clipa mi-e furată,
Iar golu-n urma ei nu poate să se zbată,
Ca un rănit murind, nici suflu neavînd.

Ca viziune, dar mai ales oniric, ea revine mereu, de la prezența latentă la participarea evenimentială. La acestea se adaugă șirul amintirilor, cu imagini și scene evocatoare.

Și deodată m-am trezit în realismul minunii reîncarnării prin reveniri în lume. De la dramatismul romantic la euforice perceperi în cotidian. Spusă poematic, trecerea de la neant la lume este o victorie asupra lui. Nu totală, căci el persistă oricum ca strat de fond. La modul explicit sînt 20 astfel de sonete. Iată-l pe primul („Nimb”):

Din nou am poposit la Podul de la Vad,
Cu dorul lui vibrînd, locașul ne primise,
Larg brațe desfăcînd ca-n negrăite vise,
Iar strașina cînta că ploii de clipe cad.

În cameră și-acum ne cheamă caldul pat,
De el ne-apropiem cu suflete deschise,
Simțind cum cresc în noi silabele nezise
Ca floarea-nmugurind în generos răsad.

În ochii tăi de sens speranța iar străluce
Și întrevezi și-acum cărarea care duce
Spre tainicul izvor, generator de timp.

În el eu mă strecor spre a-i fura misterul,
Cu el s-aducem rod să crească astfel cerul,
În colțul lui de verb s-apară iarăși nimb.

Actul revenirii se transfigurează, devenind generator de timp.
Dar el poate declanșa și împlinirea erotică, prin care strălucesc noi verbi interiori, ca în sonetul „De absolut împuns”.

Se evocă nominal apariția cărții „Hélène”, cu trăirea magiei lecturii textului proaspăt scris, precum cel preferat, din care s-a gravat în marmură epitaful: „Cînd clipele plutesc ca visele pe apă, / Tot sensul lor ascuns cu stele se adapă”.

Spre mijlocul volumului apar un grup de poeme care, din neființă recrează un eros luminos, dar cu indicii că el se plasează în înfiorată irealitate.

În „Suris fără-ncheiere” se neagă decesul acestuia și se cîntă ecoul lui în inedită senzualitate:

Ca pe un fruct de gînd, în palmă îl așez
Și, ca-ntr-un colț de cer, minunea-i cercetez
Simțind în sinea mea că n-are încheiere.

Iubirea de demult oprea durata, apoi renăștea timpul; în suflute înfloreau fiori, iar clipele modelau absolutul. În final, „Chiar glasul stins de-acum de ele îmi cuvîntă” („Glasul stins cuvîntă”).

Sentimentul total se realiza în ritual care împlinea geniul iubitei. De aci, descrierea corporală cu efect asupra înaltului („La capăt de cărare”):

Cînd bolta cobora în visul de pe dealuri,
Ea sîinii-i modula în grave armonii
Și-n coapse fericiri veneau spre-a se urzi;
În trup îi fulgera un soare arzînd pe maluri.

În „Verbele nespuse”, lumina din ochi înflorește, iar pletele vibrează „cu flacără mocnită”. La spectacolul de amor participă și păsările, iar scriptorul le mîngîie cîntecul:

Eu toate le cuprind cu minte-adînc trăită
Și-ncerc să-ntrezăresc în zîmbet un mic spor,
Adus de timpul nou ce bîntuie ușor
În pletele vibrînd cu flacără mocnită.

Vin păsări în discurs și sensuri ciugulesc,
S-așază-apoi pe sîni, cu care se-ntregesc;
Eu cîntul li-l mîngîi ca-n vremurile-apuse,

Cînd se făceau fiori ca-n magice viori
Ce, coborînd cu sori, din noapte făceau zori
Și rodul îl iscau în verbele nespuse.

Legătura dintre eros și scriitură este mai lămuritoare în sonetul „Luna ce veghează”: rozele chipului iubitei dau reflexe de lumini poemului; verbii devin mai senini. Mai mult, din plete zeii „își înfloresc cununi, / Dar cu parfumul lor la jocuri îi supuni / Și-o să dansăm și noi sub luna ce veghează”.

Astfel de învieri cvasisenzuale au drept context casa din Podu Vadului (Breaza), unde au fost produse masiv poemele din acest tom. Acesta se încheie cu zece poeme închinată Elenei, readusă alternativ din anul 1969 și zece ani mai tîrziu, ca o mini cronică a timpilor respectivi inversați. Suprapunerea acestora înseamnă o anulare a scurgerii lor nemiloase. Se vede și contrastul dintre treburile cotidiene de la Vad și turismul cultural european.

Așadar, cuplurile: Elena aduce piatră pentru șantier și sosește la Montpellier, unde eu sînt profesor. Mobilizează oameni pentru turnarea plăcii de beton și se plimbă, tot cu zece ani mai devreme în Montmartre și la Luvru și în Cartierul Latin.

Grădina de la Vad și reculegerea în Forumul Roman din Cetatea eternă. Generoasele ei discuții de pe strada Muncii și lacrimile vărsate la Acropole cu vederea Partenonului. Soba de teracotă, adusă de ea de la Comarnic și, vai, de data aceasta, trecerea în neființă:

Și s-a simțit nou sens ca fulger în trup slab,
Iar flama a secat izvorul de durată;
Ci clipa de răscruci se stinse mult crispată,
Al timpului lung fir se rupse, aci firav.

În ansamblu, un spectacol de triste netrăiri într-o semantică zbuciumată.

În cadrul ei, sonetul se scrie, însă mai dramatic ca altădată. În volumul „Hélène” sînt doar 10 poeme despre sonet, sau cu invocarea lui punctuală. Omenește vorbind, cui îi mai ardea să scrie despre sonet, cînd totul ardea în jur? Doar pomenirea sonetului mai vechi, din care s-a făcut epitaful.

Aici sînt însă 25, un apreciabil număr. Bilanțul: 178 pînă la „Eterna prima oară” + 17 în „Verticale unde” + 10 în „Hélène” + 25 aici = 230 de metasonete, adică o „zestre” de luat în seamă.

Însă în actuala carte, discursul în sonet despre sonet, are în general o conotație aparte, în acord cu tonalitatea generală.

Sonetul există ca alcătuire în lume și el este acela care îi zămislește pe preținșii autori.

Cu toții ei nu fac decît să mă transcrie,
Că-n lume eu exist cu ritmiu suverani
Și seva eu mi-o trag din verbii subterani
Eu însumi mă compun, departe de hîrtie.

Eu îi creez pe ei cu degete de vis.
Și-n actul respectiv tot harul mi-e deschis.
Poeților dau sens, cu proaspătă plămădă;

Poeții însă nu știu că ei sînt creația lui că „nemoarte pot sorbi din duhu-mi din ogradă”. Eu însumi mărturisesc: „Mereu m-a modulat și-mi este astăzi torță” („S-adorm la mal”).

Astfel, din lume venind, sonetul de face text cu menirea de a remodela, de a crea o altă lume, în:

Brazde roditoare

Sonetul ca limbaj aduce-o altă lume,
În care noul sens se scaldă-n armonii
Ce-s modulate-ades în dulci melancolii,
Ca-n cîntecul de val cu mult discrete spume.

Subtile-alcătuiuri induc cadențe-n nume,
Legate-n rosturi noi de calde bucurii,
Ca purele curburi din ființele mlădii,
Lumina din poem venind să le-ncunune.

Acum și eu o simt cum curge în condei
Și-mi varsă dumnezei în sînge și-n idei,
De verb să fiu mai plin, sub asfințit de soare,

Cu dalta de discurs, să îl sculptez în minți,
Iar pentru plugul sfînt din el să iau seminți,
Spre a le așeza în brazde roditoare.

Ontologia sonetului duce la transcenderea în absolut; se reia aici întemeierea întru sacră treime, în textul „Treime și văz duh”: „Catrenele-s temei precum înaltul Tată, / Generator de lumi, cu ritmul mult iubit”. La sfîrșitul celui de al doilea catren: „În lume-a coborît prin Fiu de astă dată”, care:

El s-a înveșnicit prin dar ca suferință,
Iubire-n absolut și axul de credință.
În toate însă stă un verb venit în Duh,

Ce varsă înțeleș în toată creatura
Și nesfirșire dă învrednicind făptura
Să dăinuie prin el, dincoace de văz duh.

Sonetul este duh prin sens, obsedantă categorie a sonetelor mele.

Din punct de vedere prozodic, volumul e cuminte, ca rost al unei trăiri mult încercate, ce nu-și mai îngăduie a se juca. Un singur sonet generalizează măsura de 13 silabe feminine, ca ecou al endecasilabului eminescian; a se compara aici „Cînd timpul s-o opri” cu celebrul „Trecut-au anii”.

Anecdotic vorbind, cumiștenia este marcată de renunțarea la mitul revoluției. Cea franceză e parodiată de ziua ei în bucata „Inèptii”, scrisă în maniera lui Nea Mărin.

Îmi cer iertare și nu numai pentru asta, inclusiv pentru a fi ajuns la 2451 de sonete.

P.M.

VIS ÎN CAVAL

Nefire

Revin dar în păduri purtate larg de vânturi,
Pe frunzele de vis fără țință eu plutesc;
Mă uit la cel ce-am fost și-ascuns mă tot citesc,
Pe versul ce s-a rupt sub arcul greu de gânduri.

Miresme mă îngîn cu ale lor vechi cânturi
Și proștețime-aduc din solul lor ceresc.
Silabele de dor în mine se-implinesc,
Dar istovit mă simt de-absentele avânturi.

Pe curba de urcuș, eu simt că tot cobor
Și asta cred c-o fac în văzul tuturor.
Dar mă diseminez ca sensu-n rătăcire,

Ca un cuvânt uitat de vârful de condei,
Ca logos despletit în urme de idei
Și-oi dispărea curînd în valul de nefire.

București, Ispas 11

Stinse armonii

E verde ceru-nalt și iarba-i crește-n jos
Cu dulce prelungiri ca unduite plete;
Parfumul lor de gând coboară să mă-mbete
Și-n sînge-mi iscă verb cu sensul mîngîios.

Pămîntul este bleu cu undele pe dos
Și stele pasc pe el cu străluciri discrete,
Eu însă le citesc poemele secrete
Și-n ritmul lor mă culc ca un copil sfios.

Ci simțu-mi este alb, condeiul însă roșu,
În zorile cu nervi a amuțit cocoșu.
Dar cîntă subteran uitate melodii;

Cu mintea le îngîn, ci fără sentimente.
În gravele viori simt sorțile scadente,
Prin ele-oi fi părtaș la stinse armonii.

Podu Vadului, 4 VI 11

Somnul e aproape

De mic am fost culcat în cuib de înțeleșuri;
Ca-n vis le-am dibuit și-aproape le-am atins;
De tîlcul lor adînc apoi am fost cuprins
Și m-a iluminat ca-n marile culesuri.

Am fremătat sub duh iscat ca la botezuri;
În stările de har adesea m-am întins
Ca pe un pat de timp, dar m-am lăsat învins
De întrebări adînci la margini de eresuri.

Mă zguduie „de ce”, dar stau cuminte-n „cum”,
Pe care-l potrivesc cu raze de „acum”.
Fragmente de gîndiri se leagăna pe ape

Ce curg uitînd de-opriri în valuri de descînt;
În el mă integrez cu palidul avînt
Și-mi zice baba scurt că somnul e aproape.

Podu Vadului, 4 VI 11

La păscut

În spate timp cărînd mă-ntorc din nou la Vad,
Ca la un bun liman cu cer de clorofilă
Și cu parfum constant din dorul de zambilă,
Dorind s-ascult cumva chiar zilele cum scad.

Aicea nu mai sînt un simplu vinovat,
În iarbă mă citesc ușor ca pe o filă
Și nici nu mă sfiesc de termenul idilă,
Pe care l-am înscris cu inima pe pat.

Cireșele-n curînd vor fi de clipe coapte,
Iar eu le-oi drăgosti în mustuinde șoapte.
Biserica acum cu fală-a renăscut

Și prieteni mă primesc în iz de liturghie,
Vorbirea lor plutind ca-n caldă simfonie,
Cu oile de gînd să mergem la păscut.

Podu Vadului, 5 VI 11

Chipul ei ceresc

Și am să plîng nebun, de-absența ei fierbînd,
Că-n fiecare colț mereu mi se arată,
Purtată credincios de trista mea durată
Și peste tot îi simt mireasma din cuvînt.

Ca fulgul zburător sînt clătinat de vînt
Și nu mă regăsesc, căci clipa mi-e furată,
Iar golu-n urma ei nu poate să se zbată,
Ca un rănit murind, nici suflu neavînd.

Și totuși mă hrănesc cu filmul făr' secvențe,
Căci strălucirea lui e astăzi numai zdrențe.
Cu acul fără fir, încerc să mă cîrlesc,

Rupturile din cord măcar să nu sporească
Și visul plin de ea să poată să mai crească,
În suflet să o văd cu chipul ei ceresc.

Podu Vadului, 5 VI 11

Speranța

Odaia mea de vis aseară-a fost bolnavă,
Excesul de-ncredări a dus la tensiuni,
Pe margini de coșmar iscat de căpcăuni
Ce răscoleau prelung o stare tot mai gravă.

La toate sta cruciș ființa mea firavă,
Cu inima pe dos ca-n zvîrcol de furtuni,
Cînd norii grei se rup cu-n icnet de nebuni,
Sălbatic uneltind să plouă cu otravă.

Ci-un cîntec subteran îmi urcă unduios
Și clipele-l zoresc să-ngîne cu folos
Timide încercări de-a liniști balanța.

În colțul 'nalt din noapți un soare stă ascuns,
Ci scaldă în nou sens temeiul nepătruns.
Eu îi răspund umil și îi întorc speranța.

Podu Vadului, 6 VI 11

Acorduri

Parfumul e de cer, iar cîntecul e verde,
În brațe eu îl strîng, apoi îl lung sărut,
Ca zilei să îi dăm semantic început,
Să o ferim astfel de negrele alerte.

De pe acum se văd luminile că-s certe,
Ca gîndul răspicat ce-a fost adînc făcut
Să scoată rațiuni din haosul crescut,
Atît încît în el nici urmă nu se vede

Din logosul crescut în îndrăznețe minți.
S-au înălțat deja și sorii mei fierbinți;
Căldura lor o simt în ale mele corduri,

Chiar vîrful de creion răspunde mult vibrant
Și scrie înde el poemul absorbant,
Ce intră-n dialog cu marile acorduri.

București, 7 VI 11

Lumina din fântână

Cu visele-n fișii, am petrecut o noapte,
Cu filfiri prelungi aproape de pământ,
Dar și neprevăzut, cu ruperi de avînt,
Urmate în vorbiri cu fragmentări în șoapte.

Uitate închegări de prea frumosul lapte,
Nu le-au mai sublimat alunecări de gînd
Și a rămas tot viu somaticul frămînt,
Căci nu s-au figurat primordiale fapte.

Acuma, cînd îl scriu, oniricul meu trup,
Ar vrea ca defulări temeinic să astup
În stratul meu adînc, comoara, să rămînă,

Ba chiar s-o-mbogățesc cu alte amăgiri,
S-adăpostesc în ea multiple-a mele firi,
Să pot sorbi adînc lumina din fântînă.

București, 8 VI 11

Ce-mi dorește timpul

În adâncimi de eu mi-e timpul văluros,
Se-nalță-n creste mari și brusc la loc coboară;
Alunecă apoi și cordu-mi împresoară,
La capăt de parcurs se-ntoarce chiar pe dos.

Din ființa mea, din gând, el mușcă pofticios,
Sustrage din simțiri, crezînd că-s o comoară,
Împinge-al vieții pom, aproape îl doboară,
Tot ce-i în calea lui, ar vrea să fie jos.

În mod paradoxal, discursuri el nu ține
Și-n fapt nu îl citesc cum se tot mișcă-n mine.
Dar el e un izvor de grea metonimie,

Neanturi tot lăsînd pe-ascunsele-mi cărări,
În tot ce eu exist înfige negre-urmări;
Să trec în starea lui, el îmi dorește mie.

București, 9 VI 11

Pribegie

Grămezi de gânduri dorm pe triste manuscrise,
Pe care colb de vremi de mult s-a așezat,
Cerneala de idei ca moartă s-a uscat
Și lacăte de minți aicea stau închise.

Ce degete ating o catifea de vise,
Ce s-a țesut și ea din timpul parfumat,
Ce tot plutea făr' scop sub cerul azurat,
Fiind de taine plin, ce încă n-au fost zise.

Hîrtia ce s-a ros e slabă pielea mea,
Ea care, cînd scriam, adînc se frămînta.
Ascunsă stă acum în vechea mea cutie,

Uitată în subsol de umbre ce grăiesc
Cu vorbe de pe foi ca-n spațiul studentesc.
Ci ușa de neant le cheamă-n pribegie.

București, 9 VI 11

Magica artă

Culorile-au zburat, desprinse de-obiecte,
Ca gânduri fără cap, plutesc în ireal
Și astfel au scăpat de iz fenomenal
Și de alăturări pe scara de efecte.

Dar s-au eliberat de magma de afecte,
Ce le amestecau ca-n putredul coral,
În lumea făr' simțiri n-au grijă de normal
Și nici de selectări de teme predilecte.

Cu ele-mi zugrăvesc moralul obosit
Și-ncerc să le ofer o trecere-n sfârșit.
Cu aură de mit, ca mine să se piardă,

Să-ncheie cu dorinți de vechi nemărginiri,
C-așa vor evita să aibă amăgiri,
Cum le trăiau demult în magica lor artă.

București, 10 VI 11

Dar și amăgitor

Sonetu-i plămădit din unde de-nțele,
Dar care n-au contur, fiind astfel deschise,
Din minți de veghe vin, dar au izvor și-n vise,
Iar dintre ele n-ai adesea de ales.

Ba ești chiar mulțămît c-adînc se întreșes,
Scăldate în lumini, urcînd chiar din abise,
Sînt spuse răspicat, sau niciodată zise,
Cu rodul adunat, ori fructul necules.

Pe toate le compun ca-n sunet de vioară,
Prin calde modulări în suflet se strecoară.
În dicție ar vrea să fie ca un zbor

De gînduri și simțiri sub ceruri azurate,
Cu îndrăzneli de sens ca-n margini de păcate,
În crezul vertical, dar și amăgitor.

București, 11 VI 11

Miresme de credințe

Imagini de sub timp survin la împlinire,
Aduse de vreun gând ori de dureri adânci,
Cu ele-n față stai și-ți vine să le plîngi,
Dar te lipești umil de astfel de-arătare.

Ai vrea să le reții că sînt mult prea fugare,
Cu ele la un loc, durata s-o înfrîngi,
În dorul de comori pe toate să le strîngi,
Trăirea lor cîndva să fie-o desfătare.

La sursa lor acum dorești să te întorci,
Din cîntecul de vremi tot sensul să îl storci.
Prin semne de-amintiri să-nvie iarăși ființe.

Căldura lor din trup să poți să o mîngîi,
Cu-aceleași undiri ca-n clipele dintîi.
Să înflorească iar miresme de credințe.

București, 12 VI 11

Cîntecele mele

Sonetu-i plămădit ca o cîntare gravă.
El e de-articulat cu glas de bariton
Și cu ecou subtil ca un diapazon,
În care sensul pur e-ducător de slavă.

Parfumu-i rafinat ca-n miezul de dumbravă,
Iar el ușor plutind în caldul abandon,
Menit e a spori tot farmecul de ton
Și noi proștețimi ca-n vraja de octavă.

El este înzestrat cu unduiri de vis,
Prilej de desfătări în sufletul deschis.
În ritmul lui de-azur cu străluciri de stele

S-adună larg figuri din veșnice dorinți
Și modulează sfînt temeul din părinți;
În toate-or crește flori din cîntecele mele.

București, 13 VI 11

Întîia oară

La mine mă întorc ca la o carte veche
Și-ncerc să mă citesc cu sufletul vibrînd,
Că poate-oi regusta parfumul meu de gînd,
La umbra lui să stau, cu setea mea de veghe

La căpătîi de sens, cu dorul nepereche
De-a regăsi cumva izvorul de cuvînt.
Pe ștersele grafii se zbate parc-un vînt,
Cu foșnet de idei, pierdut în colț de-ureche.

Dar la mijloc de tom o rază-a înflorit
Pe solul meu de vis ce-a fost împărtășit
Pe buze în sărut de caldă primăvară,

Durată cînd mîncam din albul 'nalt salcîm
Și dragoste sădeam pe fragedul tărîm,
Crezînd că noi cream poveste-ntîia oară.

București, 14 VI 11

Atotstăpînior

Coboară din senin un rău prea luminos,
Pe raze cu-ascuțiș venind din mîndrul soare,
Pe pînza de pe ochi iscînd o antifloare,
Cu putredul parfum ce-ajunge pîn la os.

Sudori ca de leșin te-nvălui-nemilos
Și capul ți-l apleci sub clipa-adormitoare,
Ce-ar vrea să deie glas la negrele izvoare,
Iar ele-ți vor cînta cu murmurul pe dos.

Tristețile din jur devin mai panicate,
În sinea lor crezînd că ispășești păcate.
Pe ele le cuprinzi în tainicul fior

Și-omagii le aduci pe margini de neființă
Ce te atrage-adînc în puț de subcredință,
Nimicul fiind aci atotstăpînior.

București, 16 VI 11

Mai tare mă întunec

Absența o iubesc mai mult ca niciodată,
Spre-a-i fi la unison de mine mă desprind
Și-ale distanței corzi mai tare le întind
Să fac vibrații adânci în colțul de durată.

Aci mă cuibăresc cu ființa mea uitată
Și clipele aș vrea să le aud foșnind,
Cu aripile lor în senzori pribegind,
Cînd liniștile cresc, în ele să se zbată.

Eu însumi rătăcesc prin nume fără corp,
Iar dacă le mai strig răspunsul lor e orb.
În astfel de tăceri cu sufletul alunec,

Cu ochii mei deschiși, mă văd ca într-un vis,
Iar lacătul de vremi rămîne tot închis;
Sub luna mea de gînd, mai tare mă întunec.

București, 16 VI 11

Ce va fi fost să fie

Azi noapte a venit din locul ei de clipe
Lipsite de povești și cîntece de dor,
Cînd însumi eu eram pe punctul să cobor
La rădăcini de vis, cu adîncile risipe.

Ea parcă a zburat cu-absentele aripe,
Spre cuibul nostru cald și-l mîngîia ușor,
Iar ființa ei părea c-oferă nou izvor,
La rîndul meu sperînd lumini să se-nfiripe.

Ci am intrat rapid în stratul de minuni,
Pe care le-am ornat cu-aprinsele cununi
De ritm amețitor ca-n vremuri de junie,

Cînd sevele în noi cu sensuri clocoteau.
Așa ne-am împlinit atunci cînd se iscau
Mici zei ce-adulmecau ca va fi fost să fie.

București, 17 VI 11

Misteruri

Plutesc iar pe idei, dar fără să plonjez,
Mi-e frică de vârtej, de zbucium în gândire,
Ce-n alte dăți mi-erau căutate întru fire
Și chiar îmi permiteau așa să meditez.

Miresme-apar acum în inimi chiar de crez,
Semnale noi purtînd de bună răzvrătire,
Din dogme iar mușcînd cu tainică pornire,
Pe căi de erezii, păcate să urmez.

Îmi pare însă trist că nu mă mai frămînt,
Pe toate le socot normale pe pămînt.
Mi-e greu să mă înalț la sferile din ceruri,

Căci sînt înghesuit la colțul de triunghi
Și-aicea stau umil pe bolnavii genunchi,
Simțînd c-am obosit în dorul de misteruri.

București, 18 VI 11

Cu nimic se umple

Mi-e casa un deșert, scăldată-n negru soare,
Cu dune de nisip, de vânturi spulberat,
Iscate de fost eu, acum nearipat.
În trupul meu de vis e-o rană care doare.

Pereții au uitat de joc în sărbătoare,
Impulsul de-a cânta în gură s-a uscat,
Iar văduvul covor tot plînge neumblat,
Lumina din ferești, îmbolnăvită, moare.

Cu petece de sens mi-a sufletul cârpit,
Iar așa-n cusături deja a putrezit.
Sînt parcă adormit, cu mintea ca de umbre

Pecetluite-n ceas ce merge-n drum nebun,
Călcat cu desfătări de magic căpcăun,
Iar sacul cu nimic sîrguincios se umple.

București, 18 VI 11

Dorul de răsplată

Lumina azi a vrut s-o las să fie neagră,
Cu slabele puteri nu m-am împotrivit,
Ci ochii-mi aruncam spre albul răsărit,
Dorind ca de aci să vină iar întreagă.

În mine însă-acum culori nu se mai leagă,
Căci codul lor ascuns cu tot s-a nimicit,
Pe căi răzlețe-astfel de mult s-au rătăcit,
Cu ele la un loc și casa mi-e pribeagă.

Luat de sumbrul val, n-am nici un adăpost,
La mine tot mă uit ca și când n-aș fi fost.
Doar urme vagi mai văd din ființa de-altădată

Prea plină de dorinți cu caldul înțeles.
Cu noima bună-a lui tot fost-am la cules
De verbe-nscrise-n trup cu dorul de răsplată.

București, 19 VI 11

Nimb

Din nou am poposit la Podul de la Vad,
Cu dorul lui vibrînd, locașul ne primise,
Larg brațe desfăcînd ca-n negrăite vise,
Iar strașina cînta că ploi de clipe cad.

În cameră și-acum ne cheamă caldul pat,
De el ne-apropiem cu suflete deschise,
Simțînd cum cresc în noi silabele nezise
Ca floarea-nmugurind în generos răsad.

În ochii tăi de sens speranța iar străluce
Și întrevezi și-acum cărarea care duce
Spre tainicul izvor, generator de timp.

În el eu mă strecor spre a-i fura misterul,
Cu el s-aducem rod să crească astfel cerul,
În colțul lui de verb s-apară iarăși nimb.

București, 20 VI 11

Fluier pe cărare

Sonetu-acuma-l simt că singur el se scrie,
Pornind de la impuls cu un adânc temei,
Din care cresc apoi corole de idei,
Scăldate matinal de rază argintie.

Dar în străfund mereu, simțirile se-mbie
S-ajungă-a glăsui pe corzile cu chei
Ce duc la mari trăiri în trup de dumnezei,
În clipa ce se vrea a fi tot timpu-ntîie.

Cît despre cel discurs, se leagă mai ușor
Vocabule venind din graiul tuturor.
Podoabe cu figuri ca-n câmp de sărbătoare

Sosesc spre a uda parfumul nou din cânt,
Cu murmurul deplin sub aripi moi de vînt,
Ce iscă melodii în fluier pe cărare.

București, 21 VI 11

De-absolut împuns

Azi noapte-ai intrat, dar nu mi-ai dat de știre,
Iar roșul tău nucleu deodat-a înflorit;
În ritmul tău adânc minuni au răsărit
Și ni le-am însușit pe dincoace de fire.

Eu te-am iubit total cu sacră îndârjire
Și-n ceasul comprimat în tine-au strălucit
Noi verbi interiori, pe care i-am primit
Cu trupul așezat la margini de menire.

Cînd ne-am mai liniștit, pe pat mi te-ai întins
Și-n glas îți revenea un dor demult aprins;
Pe coapse ți-l citeam cu degete vibrînde.

În unghiul lor stătea un predicat ascuns
Și-n el m-am năruit ca de-absolut împuns.
Acesta-n noi acum mai poate să cuvînte.

București, 21 VI 11

Cu risipe

Povara mea de sens cu greu o duc în spate,
Prea mult s-a adunat în anii ce-au trecut,
Cu sîngerări de vis chiar de la început,
Dar astăzi eu îl simt mai tare cum se zbate,

Cu urme de neșters din cele întîmplate,
Al căror rezultat mereu m-a tot durut
Și ființa mi-a deschis și-așa o a umplut,
Pădurea cînd murea în inimi de cetate.

Sînt mult prea aplecat pe țărmul de netimp,
Iar locul de aci nu pot să îl mai schimb.
Mă trage în adînc absența rea de clipe,

Întins pe pat de chin să-ncremenesc ar vrea,
Cu riscul ca în cer să piară înc-o stea,
În brațe să mă ia neantul cu risipe.

București, 22 VI 11

Rod de sărbătoare

Plutesc cu rătăcirii pe unde de durată,
Cu nimeni nu vorbesc, căci verbul mi s-a stins,
Iar trupul moleșit se lasă tot cuprins
De-apeluri care vin din zarea-ntunecată.

Nimic nu a rămas din ce a fost odată,
Căci timpu-a înghițit tot ce a fost învins,
Pe mari grămezi de sens, cu noapte a tot nins,
Ci este totuși gol în lumea zdruncinată.

Curînd m-oi poticni de ciotul de matrici
Și-n faptul nemișcat m-or năpădi furnici,
Iat totul va cădea-n geologică uitare.

Nefirea va zburda în joc de entropii,
Hazardului să-i dea prilej de bucurii,
Cu fructul împlinit de nouă sărbătoare.

București, 22 VI 11

În aștri se adapă

Acum aduc în dar un tom Elenei mele
Și îl așez ușor la tristul căpătîi,
Să amintească aci de clipele dintîi,
Cînd toamna înfloreă pe-absentele dantele,

Iar noi citeam un text marcat cu ritm de stele.
Vibrînd eu te rugam cu mine să rămîi,
Lumini în ochii tăi să pot să le mîngîi
Și să le scald astfel în sensurile grele.

Volumu-acesta-aș vrea să-ți stea la temelii
De monument etern dincolo de cei vii;
Iar clipele-or pluti ca visele pe apă

Lăsînd în urma lor vagi foșnete de foi,
Cu gîndul legănat pe valuri de trifoi,
Căci sensul cel ascuns în aștri se adapă.

București, 23 VI 11

Vis în caval

Cuminte iar mă scriu cu pana ca de vînt,
Fragmente moi de text pe suflet îmi adie,
Semantica acum e parcă mai mlădie
Și s-au mai liniștit furtunile din gînd.

Se fac tot mai ușor alegeri de cuvînt;
Acesta-și află soț, dar fără gălăgie;
Mînuitorul lui nu capătă simbrie
Și nici nu e robit de aspru legămînt.

Sonetu-ar trebui să crească precum floare,
Să fie azi simbol de sacră sărbătoare,
Ce cîntă vălurit în iarba de pe deal.

Ci pe versantul lui se află o comoară,
Cu flăcări albastrii în noaptea legendară,
Cînd te culcam ca-n vis rodit într-un caval.

București, 24 VI 11

E-n toi

Cireșele s-au copt precum concepte calde
Sub razele de sens ce cheamă la cules,
Să punem într-un coș tot sufletul ales,
Pe ramuri sus să stea și-n soare să se scalde.

Cele mai bune sînt pe vîrfurile-nalte,
Ce păsări le ating, cu zborul tot mai des,
Cînd focul cel intern e plin de înțeles
Și boabe-n dialog cu frunzele din carte.

Le mîngîi îndelung cu degete vibrînde,
Mireasma lor simțînd că-ncepe să-mi cuvînte.
Pe buze crește-un cînt, urcînd din vechi altoi

Pe care l-am făcut în iz de primăvară,
Întrevăzînd de-atunci noi vise pe o scară
Ce-o ridicăm spre cer, recolta cînd e-n toi.

Podu Vadului, 25 VI 11

Că trecem peste ...

Și iarba a crescut cu ploii ce n-au măsură,
Venind ca un potop, ieșit din gravul hău.
Se umflă-alăturat apelul din pîrău,
Să merg cu el în jos, cu tot cu scriitură,

Că cică am ajuns la capăt de făptură.
S-o ducem tot așa, prea plinul e un rău;
Păi, coasa e aci, își are rostul său,
Ea vrea să facă fîn din tot ce-i pică-n gură.

În brazdă așezat, e ca și cînd mă culc,
Sub marele tăiș, din mine-am să mă smulg.
Apoi am să mă usc, trecînd astfel în texte,

Figuri ce-or oculta destinul ca sfîrșit,
Spunînd prin implicit un dor nemărginit
De-a ne încredința că totuși trecem peste ...

Podu Vadului, 25 VI 11

Corola

Căci sufletul e sens, cu adâncimi în ființă;
El este manifest în câmpul de trăiri,
Ce-i modulat subtil în purele simțiri,
Statornicite clar în zona de credință.

El este mai acut în act de suferință
Ce-l face sîngeriu în gravele răniri.
Apoi, iluminat, el trece-n amintiri;
Dar e configurat în planul de conștiință.

Aci se tot depun efecte de-nșeles,
Din lucruri și lucrări, ce tainic se-ntreșes.
Prin dorul de nemargini, se urcă înspre ceruri

Un psihic spiralat cu iz aerian,
Ca să prefacă-n mit trăitul cel profan,
Îmbogățind astfel corola de misteruri.

București, 26 VI 11

La cules

Căderea în netimp nu-i numai un sfârșit,
Ci rupere de sens, rămas în suspendare,
În locul lui venind o neagră arătare
Ce se așază lin în spațiul hărăzit.

Sporesc înfrigurat tablouri ce-am trăit
Cu semnele lor vechi de fostă sărbătoare,
Ce se exprimă clar la capăt de cărare.
În mine eu preiau tot sufletul rănit.

Dar mă surprind că sînt eu însumi amintire,
Că viețuiesc astfel pe dincoace de fire.
Nimicul e mai plin cu valuri de-nțeles

Decît realul dur ce-i suportat empiric,
Chiar dacă uneori e potențat în liric,
Pe câmpul lui acum pornesc eu la cules.

București, 26 VI 11

Faguri

Produsul e solemn cînd sensuri se conjugă
În dialog profund de tainice chemări,
Lumină dăruind internelor lor zări,
Vibrînd ca în extaz la margine de rugă,

Cînd clipa o oprim din noi să nu mai fugă,
Ci să rămîn-aci în large desfătări,
Cu gîndul despletit pe unduioase mări,
Iar răni în cald azur nicicînd să nu aducă.

Așa se naște duh din marile trăiri,
Avînd cel bun izvor în cuget și simțiri.
Astfel noi dăinuim chiar dincolo de praguri,

În cînt de parastas cu iz de veșnicii,
Pe care-l rotunjim cu dor de armonii
Ce se așază-n noi ca mierea pusă-n faguri.

București, 27 VI 11

La căpătîi

Lumina azi a rîs în soare fericit,
Cu cei doi poli făcu scînteie surreală,
Iar clipa care-a fost vibra fenomenală,
Pe buze ca de vis din nou a înflorit.

Și eu am renăscut acuma înmiit,
Sorbînd din ochii ei viața triumfală,
Pe care îns-o gust cu-adîncea mea sfială;
Durata în noi doi cuminte-a poposit.

La umbra ei îți dau matrice de săruturi,
Pe aripi legănate la fel ca la-nceputuri.
Cu deget tremurînd eu pletele-ți mîngîi

Și-n ele reaşez alt cînt de rodnicie,
Sub valul lui duios sfîrșit să nu mai fie
Și-așa înveșnicit ți-l culc la căpătîi.

București, 27 VI 11

Clipa de oprire

Lumina-apoi s-a stins, străfulgerînd durere,
Cu negre proștețimi o noapte s-a lăsat,
Pe umărul meu slab în drepturi și-a intrat
Și-n zori, acum cînd scriu, neantul ei mă cere.

Mai spune că n-aș fi decît o nepărerere,
Că-izvorul meu de timp aproape a secat,
Că plugul s-a oprit din mîndrul lui arat,
Că am căzut sub deal lipsit de adiere.

Creionul adumbrît se mișcă doar în gol,
Nimicul nesățios îmi dă un nou ocol.
Chiar sensul e supus la tristă închircire;

Semantica de ieri, făr' vlagă-a adormit,
Cînd toate se adun' în patul de sfîrșit,
Iar ochii se închid sub clipa de oprire.

București, 28 VI 11

Neforța mi-o adun

Absurdul ce-a mocnit, din nou zbugnește dur,
Cu largul lui cinism își bate joc de minte,
Cu rînjete ascuțit pe față el te minte
Și-n valuri fără cruț, îneacă tot în jur,

Albastrul chiar ceresc devine astfel sur.
Contrar a ce făceam, acuma stau cuminte
Și nu mai protestez cu vajnice cuvinte,
Iar pentru-a rezista pe mine eu mă fur.

Dar simt că-n al meu trup se redeschide-o rană,
Iar pentru tratament voința-mi este vană.
La tristul, prost demers eu tainic mă supun

Și execut forțat cerinți de nebunie,
Știind eu că de fapt așa a fost să fie.
Sub răsturnate cruci neforța mi-o adun.

București, 28 VI 11

Cîntece și flori

Pe drumul de Damasc cu verbul mă-ntîlnesc
Și lumi de predicați mi se deschid în față;
Pe una din cărări, eterna dimineață
Îmi dăruie un gând cu ea să mă-ncrucesc.

În mine simt izvor cu murmuri care cresc,
La fiecare pas, ce tainic mă învață
Discursului să-i dau semantică-ndrăzneată,
Prin care sensul grav în mine să-l sporesc.

La plug eu cai înham să mergem pe ogoare,
Să semănăm credinți în brazde roditoare.
Eu soare răsăresc cu raze calde-n zori

Și nopțile le prind în dor de veșnicie,
Pe patul lor mă culc în albă slobozie,
Cu crezul mai bogat în cîntece și flori.

București, Sîmpetru, 11

Părtaș

Ci numele-ți preia pe străbunicul mit,
Pau-Gherga, el fiind legendă și poveste,
Ce însuși le spunea la oameni și neveste,
În timp ce el lucra urmînd statornic rit,

Cînd bine seama-și da că toți noi l-am iubit,
De cobora în hău, ori se urca pe creste,
Iar carul tras de boi putea să treacă peste
Prăpastia de timp ce-adesea l-a pîndit.

Cu tine se juca cînd focu-ardea în sobă,
Iar noi eram supuși la dogma fără probă,
Ce cobora de sus, trecînd prin vechi locaș.

Tu călăreț erai, iar el făcea pe calul
Ce strașnic se-opintea să poată-urca dealul,
Duratei el fiind adevărat părtaș.

București, 30 VI 11

Nimicul să şadă

Constat că sînt pierdut prin multe manuscrise,
Pe pagini ca de vis mi-e gîndul aşezat,
Iar ele-acuma sînt ca scoase la mezat
Prin dese uneltiri ce încă n-au fost zise.

Prin colţuri de hîrtii mi-s simţurile-nchise,
Iar timpul ce s-a scurs prea tare le-a marcat,
Cerneala din grafii de mult s-a tot uscat
Şi paragrafe-ntregi sînt parcă nişte-abise.

Prin al duratei vînt prea mult din sens s-a şters,
Iar pe alocuri el e perceput invers.
Ideile greu răsar din foile grămadă,

Căci se ascund subtil în gălbenit discurs
Şi chiar rănite sînt de agresiv parcurs,
Nimicul peste tot ar vrea fălos să şadă.

Bucureşti, 30 VI 11

Starea de-antifire

Mi-a fost dat să trăiesc și cel mai dur coșmar,
Deasupra-mi s-a-ncarnat un fel de mogâldeată
Și frică îmi era și îmi era și greață.
Voiam să o ucid cu glas și gest barbar.

Alături ea stătu și-ntr-un sărut fugar,
Moi clipe-au înviat de-eternă dimineață,
Dar cu nimicul fui deodată față-n față
Și am simțit că sînt o jertfă pe altar.

Paharul a plesnit și timpu-a curs pe jos,
Străfundul a adus demențial miros.
Ci ziua n-avea cum s-aducă mîntuire,

Închisă ea a fost de-un zeu nocturn nebun,
La lipsa de liman, pierdut eu mă supun,
Căci sînt astfel părtaș la starea de-antifire.

Podu Vadului, 3 VII 11

Verticalul an

Iar seara s-a lăsat ca gândul obosit
De-atâtea rătăcirii pe căi neprevăzute
Și fragmentări de sens pe fraze neîncepte,
Cînd totu-i adunat în negrul vălurit.

Pe patul de dureri stă timpul despletit
Și parc-ar adormi sub cîmpuri neștiute,
S-ajungă în adînc de verbe decăzute,
La urmă chiar murind cu suflet liniștit.

Ci noaptea fără el putea-va să rodească
Și flori de-ntunecimi în inimă să-i crească.
Dar ele vor ființa în planul simultan,

Prin ample cumulări de-a pururea prezente
Și nu vor fi cenuși din faptele ardente,
Căci totul va trăi pe verticalul an.

Podu Vadului, 4 VII 11

În cele patru vânturi

Cad picuri ca din răni de-amoruri zdrențuite,
E-un roșu fără capăt de valuri sîngerii
Pe ele îmi plutesc cuvintele pustii,
Căci sensul lor l-au supt durerile-implinite.

În leagăn cu nimic stau clipele-adormite
Și putrezesc încet minunile sub glee,
Toți sorii lor s-au dus în negre veșnicii,
Căci razele de har acolo-s împietrite.

În mine mi se șterg și urmele de timp,
Din spațiu în neloc va fi ca să mă schimb.
Ci cred c-or persista ecouri vagi de gânduri,

Cu micile vibrații pe gălbenite foi,
Aici va fi murit vocabula „apoi”,
Amintea va zbura în cele patru vânturi.

Podu Vadului, 4 VII 11

Ca-n marile culesuri

Sonetul se tot vrea o pură dimineață,
Silabele-i crescînd în valuri de lumini
Cu frunze acompaniat în verzile grădini
Și verbe ridicînd în caldă suprafață.

Pe mine sus mă ia, scoțîndu-mă din ceață,
Mă leagănă ușor miresmele-i de crini
Ca iambii mei din cord să fie mai deplini;
Dar se ferește clar să-mi deie vreo povață.

Să creadă eu îl las că e independent,
Că vine din azur cu harul transparent.
La umbra lui m-ascund ca hoț de înțelesuri,

Pe care-ades le-adun ca niște mici comori,
Din care vor ieși ideile de flori,
Petale ce le cînt ca-n marile culesuri.

Podu Vadului, 5 VII 11

Dincolo de mormânt

Dintr-un nebun vacarm încerc din nou să ies,
S-ajung iar la liman, scăldat ușor în raze.
La capăt de deșert să nimeresc în oaze,
De viață debordînd sub ceasul cel ales.

Așa cum în trecut curmale am cules,
Acum să pot forma buchete mici de fraze,
S-apară sensuri noi din brazdele mănoase,
Articulate adînc în noime ca de crez.

Din zgomotul topit să crească dulci silabe,
Curgînd iar obsedant ca visele pe ape,
La urmă să adorm cu ele-nscrise-n gînd,

Ecoul lor prelung în veci să nu mai tacă,
Nimicului ascuns puternic să îi placă,
Durerile ducînd dincolo de mormînt.

Podu Vadului, 5 VII 11

Să mă unesc cu ea

Cu degete scriind aş vrea chiar să mă culc,
Cu clipe-mbrăţişat să trec în adormire,
Iar ele s-or mira cum dincolo de fire,
Păşind cuviincios de mine eu mă smulg;

Cînd sufletul pierdut pluti-va ca un fulg
Şi nimeni nu va fi să-i dea cumva de ştire
Şă-i poată asuma o gravă pocăire,
Pe axul vertical să-ncerc apoi să-l urc.

Cînd tînăr eu eram piezişa înălţare
Îmi permitea să-l văd ca pe o moartă floare.
Şi mă suiam atras de magică o stea

Spre firmamentul cald al unei nopţi de vară,
Ca semn de rodnicii cînd inima îmi zboară
Dorind nesăţios să mă unesc cu ea.

Podu Vadului, 5 VII 11

Peste miriști

Trec nori ușor pe cer ca verbii peste sens
Și seamănă discurs pe înțeleasă stare,
Pecetluind astfel multiple căi spre zare;
Acolo-n dialog gânditu-i mai intens,

Cu zbor de predicăți din ce în ce mai dens.
În ochii mei, nebuni se află-n sărbătoare
Izvorul lor intrînd pe-alocuri în vîltoare,
Cu grad de entropii combinator imens.

Ci pîlcuri de azur și verde din grădină
Se înfrățesc acum pe vechea mea tulpină.
Adîncul ei le dă miresmele de liniști

Ce-nvăluie plenar tot ciclul de frămînturi,
Dezordini coborînd în pace sub pămînturi.
Cu suflet vâlurit eu circul peste miriști.

Podu Vadului, 6 VII 11

Cu nume sus în cer

Acum am încheiat un ciclu peste ani
Și am intrat total în era mea matură
Cu brio am trecut un prag întru natură,
În caldele lumini din sorii năzdrăvani.

Am fost mereu părtaș la timpii suverani,
Pe care i-am trăit asupra de măsură;
Durata mea a fost când blîndă, când mai dură
Și prieteni mulți au fost, dar și cîțiva dușmani.

Sînt împlinit astfel în trup dar și în minte
Și fremătînd eu gust tot mersul înainte.
Mă cheamă Daniel și-s proaspăt inginer.

Eu clipa o iubesc cînd se deschide-o lume,
Regește o încînt și-i dăruiesc un nume,
Cu nouă bolta lui să urce sus în cer.

Podu Vadului, 6 VII 11

Fertilizată

Din ce în ce eu sînt setoasă de iubire,
De cîntecul ei cald și ritmul cel mai bun,
Cu care fără greș sub clipe mă cunun;
Pe mine eu mă caut și aflu cu uimire

Că-s mamă de poem scris cu dumnezeire,
La lira din condei eu tainic mă supun
Și-aud ca din adînc grav verbele ce spun;
La sensul lor total las gîndul să aspire.

În patul meu cel alb chem un nespus cuvînt,
Elanul de simțiri să aibă nou avînt.
Ci însămi eu ofer velurul de durată

Și pagină din tom cu conținut profund,
În care cu înscris de sînge eu pătrund.
Trăirea-n trupul text va fi fertilizată.

Podu Vadului, 7 VII 11

Magical cuvânt

Eu sint un tînăr prun de fructe încărcat,
Nu uit de cînd am fost un festival de floare,
Trăită de ai mei ca mare sărbătoare;
Lumină de atunci în mine-am adunat.

În forță eu mă simt ca vajnic un bărbat;
Sînt mîndru și înalt, ca frate am un soare,
Frumsețea noastră e o sursă roditoare,
În inimi noi avem un zel îngemănat.

În ramuri cu noroc o briză îmi adie,
Cu ele răscolesc minunea de sub ie.
Aceasta e un for de un adînc frămînt

Cu flăcări în buchet într-un parfum de cîntec
Cu armonii de sens iscate pînă-n pîntec;
Așa răsare sens în magical cuvînt.

Podu Vadului, 7 VII 11

Neantu-n frumuseți

Aproape nu sînt nopți să nu ne întîlnim,
Ca-n perioada cînd ne despărțea exilul
Și-n patul din Paris eu îmi găseam azilul;
Prelung ne mîngîiam, ca să ne împlinim

Sorocu-n care chiar distanța s-o iubim.
Plecată-acum eu sînt, recurg dar la subtilul
Demers prin care-aduc în trupul lui fertilul
Dialog, ca sensul lui din nou să îl trăim.

Minunea crește-n noi mai sfîntă și mai clară,
Dar din păcate e ca clipa de fugară.
La mine mă întorc în locul de tristeți.

Pe el în timp îl las, ci singur e în lume
Și lacrimile-i simt curgînd pe al meu nume,
Pe cînd pătrunde dur neantu-n frumuseți.

Podu Vadului, 8 VII 11

CHIP DE SOARTĂ

Se zoresc să fiarbă

Sînt soare și răsar la Cornu-n mînăstire,
Eu noaptea o alung din mioritic plai,
Lumina o revărs ca într-un colț de rai
Și murmurul renasc în necuprinsa fire.

Din inimă eman o caldă strălucire;
În al caisei must eu iscodesc un grai
Ce gîngure ușor ca un altoi de crai,
Cu mici mișcări de sens la margini de gîndire.

Ci eu mă împlinesc în logos roditor,
Ca sursă de sonet cu verb răscolitor.
Amorul îl trezesc și-l cuibăresc în iarbă,

În raze de parfum cu ea eu îl conjug
Ca înde ei să dea mîngîitor belșug,
În trupuri să îi simt cum se zoresc să fiarbă.

Podu Vadului, 9 VII 11

Cînd timpul s-o opri

Eu sînt un trandafir din specie-urcătoare,
Din sol mănos aduc minunea mea de sevă
Și un boboc pîndar spre-a ispiti o evă
Ce liberă va fi cu stirpea grăitoare.

La boltă vreau s-ajung, să nu fiu doar o floare,
Iar dacă m-or stopa, eu am să fac o grevă,
Ori cordul am să-l dau ca salvatoare grefă
La îngerul bolnav, să fiu nemuritoare,

Să scap astfel de chingi, să pot zbura spre ceruri,
Așa să pot sorbi din sursa de misteruri.
Petale însă-mi cad, lovite de lumină,

Iar ghimpii se ascut și sîngerează stele,
Ci rănilile descind în dorurile mele.
Cînd timpul s-o opri, m-or îngropa-n grădină.

Podu Vadului, 9 VII 11

Nemoartea din ogradă

Eu cică sînt sonet și-un condeier mă scrie
Cu gravul meșteșug de multe sute de-ani,
Pe care-l practicaui, cu pana lor, titani;
Ei toți s-au străduit să-mi dea o haină vie.

Cu toții ei nu fac decît să mă transcrie,
Că-n lume eu exist cu ritmii suverani
Și seva eu mi-o trag din verbii subterani
Eu însumi mă compun, departe de hîrtie.

Eu îi creez pe ei cu degete de vis.
Și-n actul respectiv tot harul mi-e deschis.
Poetilor dau sens, cu proaspătă plămadă;

Ei însă habar n-au că sînt creația mea,
Că inima le-am dat pe timpi de catifea;
Nemoarte pot sorbi din duhu-mi din ogradă.

Podu Vadului, 10 VII 11

Cînd sorții se împart

– Ia spune, cine ești! – Aș vrea și eu s-o știu,
De mult timp mă tot caut, nu dau nicicum de mine,
Fragmente cînd apar, eu văd că sînt străine:
Aș fi dar mulțumit, măcar un gînd să fiu!

– De unde ai venit? – Din logos străveziu,
Ce trece în cuvînt și de aci în pline
Minuni de sens pregnant cu încarnări în sine;
Pe mine m-au ratat și am rămas neviu.

– Și unde ai s-ajungi? – La dorul de ființă,
Aci ar fi cumva izvorul de putință
A devenirii-n roi, cu jocul de hazard;

În el s-o nimeri norocul unui număr.
Ce în ursita lui mi-o da prilej să sufăr,
Iar eu să fiu părtaș cînd sorții se împart.

Podu Vadului, 10 VII 11

Parfumul în surdină

Nu pot să mă învîrt în lumea cu ecrane,
Dar nici să mă întorc la turmele de oi,
La carul cu povești și molcomii săi boi
Cînd au trecut în mit cosițele bălane.

Dar iată-l pe Montaigne și casa cu olane,
Pe dealul de la sud, cu lanul de trifoi,
Cînd vechii înțelepți dialogau cu noi
Și ronțaiam încet gustoasele castane.

Călătoream destul s-ajung la cîte-un bard,
Dar am rămas adept al marelui Ronsard.
Cultiv sonetul lui în proaspăta grădină,

Scăldată în belșug cu sori de dimineți,
Ce-mi mîngîie prelung bobocii de tristeți,
Parfumul lor suav să-l cînte în surdină.

Podu Vadului, 11 VII 11

În nemine să mă schimb

A și tunat prin ploi și piatră a căzut,
Dar focul tot ardea sub tabla mult udată;
Părea c-așa ceva pe-aice niciodată
De la potop încoaci sub deal nu s-a văzut.

Nebun de încărcat, poemul m-a durut;
Condeiful fulgera: prin litera crăpată,
Tot sensul se scurgea din rana sîngerată.
Cu criminal palpit în versul ce s-a rupt.

Ci soare s-a ivit și îi plăcea să rîdă,
În haos alungînd stihia aceea hîdă.
Dar eu rămîn culcat pe malul de sub timp;

Chindia mea de-acum se varsă drept în noapte,
Înghite-anticipat impulsul meu de șoapte,
Căci în nemine vrea deodată să mă schimb.

Podu Vadului, 11 VII 11

Înveșniciți fiori

Cel clasic parc-ar fi pe undeva-ncuiat,
Modernul este-acel ce face pe nebunul,
Adesea cu cinism, el tare dă cu pumnul,
Din subreal torcînd figură la pătrat.

La rîndul lui cel post-, de toate dezlegat,
Pe prostul tot mimînd, își pierde parcă drumul
În pseudolabirint și scrie cu tăciunul
Din focul ce l-a stins cu uischi botezat.

Soluția ar fi canonică structură,
Explozii producînd semantica cea pură,
Cînd zeii se prefac în inocente fiori.

Amorul, din dement, revine-n absoluturi
Ce cîntă-armonios frumsețe de-nceputuri,
Limbajul, el, rodind înveșniciți fiori.

Podu Vadului, 12 VII 11

Dezagregare

Aș vrea tristețea mea să fie fără cauză,
Lăsată din senin, chiar dacă fără cer,
În mine să o port ca antigiuvaer,
Iar dacă s-ar putea, să nu cunoască pauză,

Să fie starea mea, normală, nu aleasă.
Ci ea m-a înțeles, venind fără să-i cer,
Dovadă bună dă că are caracter;
O duc în sinea mea, de rest nu îmi mai pasă.

Ea este un fundal, dar are neplăceri,
Cînd peste ea survin tăioasele dureri.
Eu însă le împac cu-adîncă integrare,

Necazul reușind ades să-l prelungesc,
Simțînd la ceas de culmi cum amîndouă cresc,
Cu risc de-a declanșa a mea dezagregare.

Podu Vadului, 12 VII 11

Chip de soartă

Prin jgheabul făr' sfârșit, tu crezi că apă curge,
Ba nu, se scurge timp, când picurii lui cad,
Iluzie trăind c-ar fi un fel de pat
În care, obosit, îi vine să se culce.

Dar alteori, turbat, din boltă el se smulge,
Iar valurile lui tot pe aci s-abat,
Lăsînd în urmă-un gol de ciclu încheiat,
De spațiu văduvit ce nu îl poți parcurge.

Lipsit de-orice reper, aci stau ghemuit,
Durată nu mai am, oi fi trecut în mit,
Redus la un mitem, cu povestire moartă;

Ori poate un simbol, dar făr-interpretări.
Nu sînt decît un ieri, pierdut în depărtări,
De mult n-am mai văzut un chip întreg de soartă.

Podu Vadului, 13 VII 11

Uitînd de cei mai puri

Mă scriu așa cum sînt, uitat de vreun mister,
Lipsit de mărci de vremi, de-nsemnele de locuri
Și, cu atît mai mult, de mrejele de jocuri.
Ci nu sînt necăjit că stau aci stingher,

Căci totul mi-e egal, nimica nu mai cer.
Eu însă nu m-ascund ca ursul în bîrloguri;
Să vină nu aștept momente de sorocuri,
Privirea nu-mi arunc spre prea înaltul cer.

Eu trupul mi-l transcriu cu-a mea umilă pană,
Oprindu-mă delung la sîngele din rană.
Ce trece în poem fără' cîrdul de figuri.

S-așază aburit pe unele din versuri,
Iar eu mă las să uit de vechile demersuri
Prin care căutam enunții cei mai puri.

Podu Vadului, 13 VII 11

La capăt de cărare

Amorul nost total, iubirea-n ritualuri,
Cu simțurile-n cer și act de zi cu zi,
Pe-o scară ce urcam sau ne opream a fi,
Ea geniu-și arăta cu cântul său în valuri.

Cînd bolta cobora în visul de pe dealuri,
Ea sîinii-și modula în grave armonii
Și-n coapse fericiri veneau spre-a se urzi;
În trup îi fulgera un soare arzînd pe maluri.

Ci casa strălucea de magicul surîs,
În lucruri orice gest era adînc înscris.
Cu mîngîieri în pat, transmise prin visare

Eu încă mai trăiesc minunile de somn
Și-l prelungesc mereu sub întuneric domn
Asupra unui timp la capăt de cărare.

Podu Vadului, 14 VII 11

Inèpții

Dă gardă la palat, m-au prins și mă dădură
Cu capu pe butuc, dar nu știi de ce;
O lele din cei mulți a zîs că ea mă vre,
Așa că mă-ntorsei cu cai la arătură.

Campania apoi fu treaba a măi dură,
Am văz't-o în direct, cu popa la teve;
Dar Tucă-al meu muri la ruși în iarna gre,
La Vaterlo, zău bre, dă oaie o făcură.

Ca ăla zburător trecui prîn răvoluții,
Dar astăz nu mai cred că ele sînt soluții.
Un strănepot al meu bău pe la recepții

Cu franco-fîrlia lui, cu brîndză și bordo,
Cu dame de Paris jucă și bolero,
Dar io, ca nea Mărin, mă rîd d-așa inèpții.

În Valahia la 222 de ani

Sfîșietor mă-ndrept

Sonetul eu aș vrea să vină drept din cer,
Cu trup de armonii, împodobit cu stele,
Să fie în acord cu dorurile mele
Și aripi să le dea, să zboare în eter.

Într-un așa concert, eu încă tot mai sper
Să pot scăpa cumva de chinurile grele,
De când o duc așa cu spaima întru jele,
Crezînd adeseori că s-ar putea să pier.

Dintr-un astfel de strat un alt poem emerge,
Luptînd cu cel de sus, aproape că îl șterge.
Eu sînt un cîmp fertil și rodnic le accept

Ca fructe noi să dea, în mine creștinește,
Cu sensul inedit, ce antinomic crește,
Deși sfîșietor, spre el mă tot îndrept.

Podu Vadului, 15 VII 11

Surîs fără-ncheiere

Nu, nu-i adevărat, surîsul n-a murit,
El e mereu prezent în calde nopți de vară,
Reface, mult vibrant, eterna prima oară,
De la mijloc de veac, când dulce-a răsărit.

Apoi în flori cînta amor nemărginit,
Iscînd înveșniciri în clipa cea fugară
Și, dincolo de lumi, pe-aceasta o-nfioară,
Iar sensul încheiat nu știe ce-i sfîrșit.

În sufletu-mi de verb el își găsește locul,
Pe foaia de lumini rescrie tot norocul
De a-l trăi sporit la ceas de mîngîiere.

Ca pe un fruct de gînd, în palmă îl așez
Și, ca-ntr-un colț de cer, minunea-i cercetez
Simțînd în sinea mea că n-are încheiere.

Podu Vadului, 15 VII 11

Picurii de timp

În ochi îi fremăta izvorul de lumină,
Cu murmurul cântînd într-un suav duet,
În ritmul preluat din proaspătul sonet
Pe care-l savura cu dragoste senină.

Icoana din priviri se bucura deplină;
Cu buze ca de vis îl pronunța încet
Și-și contura astfel miraculos portret
Ce se umplea de sens cu suflu ce suspină.

Răsfrîngeri de atunci revin în dimineți,
Cu roua irigînd menirea de vieți.
Eu le cultiv constant în magica livadă,

Mă bucur infantil, văzîndu-le cum cresc;
Din adîncimi aduc apelul grav ceresc,
Ca picurii de timp asupra lor să cadă.

Podu Vadului, 16 VII 11

Glasul stins cuvântă

Cu degetele lungi tu mîngîiai durata,
Uşor o-ncetineai, oprind-o uneori;
În locul ei atunci, tu începeai să zbori
Şi timpul îl năşteai ca să cunoască fapta

Prin care ne legam cu arta necurmata.
În suflete simţeam cum înfloresc fiori
Şi anii îi făceam să fie numai zori,
Crezînd că fără greş deschisă este poarta

Ce duce spre trăiri în alte calde lumi.
Aci ne atrăgeau nespusele minuni.
În ele-am locuit ca într-o casă sfîntă,

Iar clipele de-amor prin inimi ne curgeau
Şi-naltul absolut uman îl modelau.
Chiar glasul stins de-acum de ele îmi cuvîntă.

Podu Vadului, 16 VII 11

Subterană cale

Din iarba udă-ți scriu acum câteva rînduri,
Pe foaia albă curg, așa să le primești,
Ca pe-un fluid de gînd, aș vrea să le citești,
Rugîndu-mă să-mi ierți funestele avînturi.

O ploaie din senin, cu umbre largi în vînturi,
A răscolit din nou împătimiri lumești,
Ce trec prin mare risc de frîngeri nebunești,
Cu ultimul popas în negrele pămînturi.

Din cer coboară nori spre calde mîngîieri
Ce-nvie unduind miracole de ieri.
Vechi clipe readuc sonata de petale,

Ce ne-mbăta în nopți scăldate-n melodii
De sărutări prelungi sub semne de vecii,
Pe care le înscriu în subterană cale.

Podu Vadului, 17 VII 11

Zei străini

Pe patul meu mă culc, marcat de tensiuni,
Trecînd din euforii la cîmpul de durere;
Ca să-l cultiv mereu, acesta tot îmi cere
La partea de la drum să-i fac confesiuni.

De-obsesii îi vorbesc, dar trec la rugăciuni,
Pe care le înalț adesea în tăcere,
Intercalînd cumva și cîte o părere,
Prin care eu cobor la vechi deșertăciuni.

În inimă ascult bătăile lui cronos
Și-n minte presiuni de la sălbatic logos.

Pe dreapta mă întorc și simt murind lumini,
În tălpi se răscolesc înțepături aprinse
Și par că nu e leac spre-a le vedea învinse,
Căci zeii din bătrîni îmi sînt acum străini.

Podu Vadului, 17 VII 11

Eu lumea i-o închei

În textul meu tot curg silabe de lumini,
Reflexe argintii din stele căzătoare,
Cu picuri care cad din gânduri călătoare,
Petale mici de sens din mugurii prea plini.

Să stai asupra lor cu zîmbet să le-alini,
Cu pulsul lor cîntînd să faci o sărbătoare,
În inimi de poem să se deschidă floare,
La crucea lui de verbi, cucernic să te-nchini.

De-odată din sonet răsare o minune,
Iar luna sub figuri în umilinți apune.
Cu sufletul uimit, mă uit eu la condei

Și-l văd că merge-ncet, independent de mine,
El scrie-n legea lui, cu degete străine,
Pe patul de neant, eu lumea i-o închei.

Podu Vadului, 18 VII 11

Eternul negrăitul

Cu tine-am fost atunci la locul de oracol,
Ce ți-a prezis concret că-i vorba de-un soroc:
O lună, el ți-a zis, dar poate ai noroc
S-apară de-undeva sămînță de miracol.

Noi l-am trăit deplin ca pe un trist spectacol,
La început închis într-un plăpînd boboc,
Pe care-l îngrijeam cu-avîntul reciproc;
O vreme-am primenit viața-n receptacol.

Apoi am depănat cinci ani iluminați,
Acasă și la Vad cu vis înmiresmați.
De ce cu toții spun că a venit sfîrșitul,

Că timpul s-a oprit sub dangăt de neant?
O, nu-i adevărat; îl simt mai debordant,
În suflet așezînd eternul negrăitul.

Podu Vadului, 18 VII 11

Harul în șiroaie

În mine tot mă uit și văd o-ntreagă lume
De mituri și povești, de oameni și de stări,
Corole de minuni, dar și de lumînări
De nașteri, mariaj, ori de tristeți postume.

Mai sînt și sensuri vagi și care n-au un nume,
Planează undeva, dar simt că fac chemări
Ca soarta să le-o spun, ci fără-alunecări
În vorbe cu contur, ori cu rupturi anume.

Să curgă totul lin, ca râul fără-opriri,
Ca sunet de viori, cu lungele simțiri.
În planul de-nțeles, toți -emii se-ntretaie.

Aș vrea să fie-așa și-n bunele lecturi,
Cu valuri ce apar cînd intervin figuri,
Din boltă coborînd tot harul în șiroaie.

Podu Vadului, 19 VII 11

S-a descompus amnarul

La capătul de drum, aud cum clipe cresc,
În sensul meu invers, pe fapte dispărute,
Pe care le-au trăit dorind să se înfrupte,
Iar sub mireasma lor, acuma se lungesc.

În dilatarea lor eu mă nemărginesc
În câmpul nesfârșit al verbelor durute,
Cînd urme nu mai au speranțele pierdute
Și s-a pămîntenit albastrul larg ceresc.

Timide euforii s-au tare destrămat,
Pe dealul de-armonii nu-i nimeni la arat;
Slăbind lumina lui, a dispărut plugarul,

Nici doine nu mai zic suflările din guri,
Un minus infinit mă scoate din figuri,
Iar sorii nu mai ard, s-a descompus amnarul.

Podu Vadului, 19 VII 11

Urmele de frîuri

Chindia-a coborît cu dorul ei de verde,
Lumina lung vibrînd în pletele de foc,
Cînd flăcări înviau sub brațul de noroc,
Acum ajuns matur cu zîmbete superbe,

Făcînd să cînte-n flori minunea lui de verbe.
Ci razele tăiau perdele vagi de joc
În fumul pictural din irizantul loc.
În vale grîul copt se tolănea în jerbe.

În coapse ca de gînd, cu murmur de-amintiri,
Se cuibăreau din nou trezitele simțiri;
Iar vorbele curgeau ca clipele în rîuri;

Apusul răsărea pe dealul nostru sfînt
Și bolta cobora pe văduvit pămînt,
Cu mîna mîngîind cald urmele de frîuri.

Podu Vadului, Sîntilie, I, 11

Durata m-a învins

În brațe timpu-l țin și-i cânt cu glas duios,
Să doarmă liniștit, eliberat de fapte;
Deși e plină zi, ar vrea să fie noapte,
Cu stele licărind pe cerul unduios.

În leagăn îl așez, să fie bucuros
Că lumea fără el vorbește doar în șoapte,
Să-l facă a visa la dorurile coapte,
Din care se culeg netimpii cu folos.

Cu ei în suflet stau, uitînd de-orice cărare,
Secvențe nu mă prind, sînt doar o simplă stare.
El se trezește-apoi și plînge prea convins,

Din membre tot bătînd, induce noi conflicte,
Cu evoluții lungi, setoase de verdicte,
Iar eu mă resemnez, durata m-a învins.

Podu Vadului, Sîntilie II, 11

Hazard nenduplecat

Furtuna a venit, lovindu-mă-n picioare
Și strașnic s-a lansat cu ploaie și cu vânt
Iar pentru a o calma, ar trebui cuvânt
Al marelui profet, în cazul că îl doare.

Și piatra a distrus ideea mea de floare,
Să nu mai pot avea platonicele avânt,
Să îl cobor astfel pe tristul meu pământ,
Să simt nemijlocit cum 'nalta clipă moare.

Aici, chiar lângă noi, un fulger a trăznit,
La limită era să ne fi nimerit.
La jocul de hazard mi-e inima supusă

Și nu l-am împlînzit pe cît l-am cercetat,
Din contră, el acum e mai nenduplecat.
Minunea-n cîmpul lui de mult este apusă.

Podu Vadului, Sîntilie III, 11

Să m-odihnesc

În nouă zi eu cad ca gândul în discurs,
Cu tratamentul dur în rea comunicare,
Cînd nu apare clar sistem de apărare,
Chiar de la început ori poate pe parcurs.

Din reveria mea acuma eu sînt smuls,
Precum din solul ei, în mod brutal, o floare,
Curmîndu-se astfel dorința mea de stare,
Marcată de un ritm, ca inefabil puls.

Așa sînt aruncat în tumultosul ropot,
Căci, orice-aș încerca, de lume eu nu-s slobod.
De intr-un hora ei, curînd mă poticnesc.

Căci nu se potrivesc cîntarea și cu pasul;
Acesta-i reflexiv și nu urmează ceasul.
Lăsați-mă așadar, să pot să m-odihnesc.

Podu Vadului, 21 VII 11

Pe drumuri de nimic

Deodată am pierdut contactul cu pământul,
Apoi, abia simțind, m-am înălțat ușor.
Dar, aripi neavînd, nu am putut să zbor,
Ci tot nădăjduiam c-o să mă ia chiar vîntul.

Credeam, cumva naiv, că poate doar descîntul
Să-mi fie, măcar el, un tainic ajutor,
Ducîndu-mă în sus, cum face cu un nor,
Cu unduiri de joc, ici-acolo tot mișcîndu-l.

Dar nu, rămîn pe loc și stau ca suspendat;
La mine tot mă uit și cred că-i vreun păcat
Ce-aicea m-a adus; spre mine, dar eu suflu,

Substanța-nlăturînd și-ajung să fiu doar duh
Din decantări de sens, iscate în văzduh,
Pe drumuri de nimic, eu pot astfel să umblu.

Podu Vadului, 22 VII 11

S-adorm la mal

Sonetu-a devenit un fel normal de-a fi,
În lume a intrat ca stare luminoasă,
Aceasta reușind să fie mai frumoasă,
Iar nopțile de sens le-a transformat în zi.

Structura fără greș te face a gândi
Cu așezare-n verb cât mai armonioasă,
Ce se arată-a fi ea însăși bucuroasă
De-un dialog profund, cu țel de a domni.

În ani îndelungați, cu o nespasă forță
Mereu m-a modulat și-mi este astăzi torță
Ce-mi luminează drum spre un trăit total,

De sacru simțămînt în loc de-ncrucizare
Pe dealul unde-aștept, setoasă, o cărare,
Ce duce la-mpliniri, cînd am s-adorm la mal.

Podu Vadului, 22 VII 11

Coșmar

Moralelor dureri se-adaugă acum
Și fizicul nivel, ce-n multe locuri doare;
El a uitat deja ce este-o sărbătoare,
Căci calde euforii s-au transformat în serum.

De-atâtea-nțepături, aproape mă sugrum,
Căci trandafirii sînt lipsiți de orice floare,
Doar ghimpii strălucind în razele de soare
Și nici spre amintiri nu mai există drum.

Din mine-ncerc să ies, dar porțile-s închise,
În lume, dacă e, se află numai vise.
Ci eu fiind doar răni, le simt ca și coșmar

Și sînt de sînge plin, precum de mult bunicul
În noapte-a fost străpuns adînc de inamicul,
Cel care-mi schimbă azi viața în coșmar.

Podu Vadului, 23 VII 11

Ereticul amor

Venind din depărtări, cărări se întîlnesc,
În mine două-acum, ce cald se întretaie,
Vibrează la un loc, fiind tot mai vioaie
Și de parcursul lor cu patimă vorbesc.

Discursurile lor se-mbină și tot cresc,
Precum în cîmp deschis, înaltă cîte-o claie
De fînul parfumat, ori de lucinde paie;
În glas s-ascunde lin un cîntec îngeresc.

Eu însumi reînviu trecute-evenimente,
În care se înșir neazuri inerente.
Poteci apoi desfac, iubind pe fiecare

În stilul ei ascuns, sub umbre în priviri
Și sîntem amîndoi legați în rătăciri;
Ereticul amor nu duce la pierzare.

Podu Vadului, 23-24 VII 11

Grăiește

În noapte a căzut o ploaie murmurîndă,
S-a strecurat în somn, un sens adînc să-i dea,
Să se așeze-apoi pe vis de canapea,
Spre a lansa aci parfumul care cîntă.

Cu prospețime-n trup energic de flămîndă,
Ea a vibrat din plin, precum o nouă stea
Ce-n margine de lumi, uimită strălucea;
Ecoul ei acum minunea o descîntă.

Într-un final fertil, cald stropii s-au rărit
Și-n sînge s-au culcat, să-i dea nou răsărit.
Cu anii înapoi, izvorul lor îmi crește,

Cu degete-l rescriu și tainic îl mîngîi,
Să retrăiesc astfel lumina cea dintîi;
Pe axul vertical, un cod deschis grăiește.

Podu Vadului, 24 VII 11

Vindecări

Prin vorbe de poem, tristeți din veșnicii,
Se-mplîntă mai adînc în ființa-mi încercată
Și sacru ele fac segmentul de durată
Cînd lacrimi grele curg pe rana din țării.

În formă de sonet, acestea-s și mai vii;
Legate prin dureri, în ritmuri se arată
A fi în nou discurs o zestre prea bogată
Pentr-un sărman condei cu mici caligrafii.

Prin fatice-ndreptări, el se dinamizează,
Veghind la felul cum semantica lucrează.
În mine își fac cuib vibrînzi alexandrini;

Sub cîntec de figuri, ușor îi încălzesc
Și-n inimă îi simt ca leacuri care cresc,
Spre-a vindeca cumva pe inși de ciumă plini.

Podu Vadului, 24 VII 11

Vecernii

Trăiesc în ritm constant semantica mea pură,
Ferită de-unități ce lumea le-a impus,
Căci sensul e fluid de dincoace de spus;
El curge-n câmp fertil ca brazda-n arătură.

Ci este urcător în iambică figură
De valuri murmurînd sub un azur sedus.
Într-un fundal discret cu verbul recompus,
În parametrii noi de magică structură.

Călcînd ușor pe timp, sub pași îl unduiesc
Și cîntul lui intern poetic îl hrănesc
Cu pulsul încărcat de multele decenii

De înțeles mulat pe corzi de vechi viori,
În stoluri de chemări ce nasc cerești fiori;
Cu unde-n ultim mers, voi merge la vecernii.

Podu Vadului, 25 VII 11

Obsesii

Eu sînt un nou sonet și mult mă mai frămînt
În zilele cu sori și-n cele-înnourate,
Cînd dur asupra mea, furtuna se abate
Să-mi rupă-încheieturi cu piatră și cu vînt.

Eu seara, cînd mă culc, cam totu-i la pămînt
În cîntec și în sens, acuma dezlîmate,
Narația murind, din lipsă de cuvînt.

Eu iute mă topesc cu suflu-n adormire,
Iar visele le uit în clipa de trezire.
Azi noapte, ca și treaz, eu rime nimeream:

Pe dreapta s-adunau cu nobile-nțelesuri,
Pe stînga, țărănești, ca-n vreme de culesuri.
Obsesii din adînc aci le vindecam.

Podu Vadului, 25 VII 11

Plăpînda durată

S-a dus minunea mea, făcînd în timp o rană,
Pe care-o îngrijea cu suflet și cu leac;
Nu pot să mă ocup de ce-i acum un fleac;
Dar sîngele se dă neantului ca hrană.

Absenței sale-n dar, îi pun ca o coroană
Tot arcul de dureri ce murmură sub veac,
La urmă eu aș vrea cu ele să mă-mpac,
Să nu mai stea-ntre noi o tensie dușmană.

Acolo unde ești, eu roză neagră-ți cresc,
S-ascuți pe ea lumini de stele cum sclîpesc.
La tine pot s-ajung pe raza lor vibrîndă,

Să izvorîm astfel prelungie mîngîieri,
Să facem iar prezent din lumea cea de ieri,
Să cînte-n zori de veci durata cea plăpîndă.

Podu Vadului, 26 VII 11

Întru

Ca tată roditor în omnirevărsare,
În lume-am proiectat dumbrăvile de sens,
În care a crescut discursul prea intens,
Febril în primăveri, gustat în toamnă rară.

Am fost cosit ca verb în vreme seculară
Și-n finul adunat, am fost făcut mai dens,
Ci la un pol opus, principiu pentru mens.
Dar sus eu m-am întors la început de vară.

Aci îmi văd alt chip și nu mă recunosc,
Căci sînt prea circumscris și prea marcat de rost.
O altă cale-ar fi, în mîini să pot să intru,

Pe foaie eu să curg în murmur de condei.
Pe muri să mă arăt ca umbră de idei,
Pe marele poem, eu să mă semăn întru.

Podu Vadului, 27 VII 11

Clipele deschise

Sînt soare la chindii și văd un trup pe iarbă,
Pe drumul meu pieziș, la el încet cobor.
Adulmec, cînd ajung, parfumul-încîntător
De ființă și trifoi și el discret mă-ntreabă

De ce nu am adus lumina mea întregă.
Pericol, îi răspund, sînt prea clocotitor,
N-aș vrea să pîrjolesc impulsul tău de dor
Și nici să fac cumva tot sîngele să-ți fiarbă.

Eu am ca blînd destin, mireasma s-o mîngîi,
Din raze să îi fac un dulce căpătîi.
Pe buze să-i înscriu surîsuri ca din vise,

Pe coapse să mă culc, cu murmur să le strîng,
În ca de noapte colț, vecia să mi-o frîng,
Să gust și eu adînc din clipele deschise.

Podu Vadului, 27 VII 11

Treime și văz duh

Geometric abordat, sonetu-i felurit;
Ca o treime-n fond, așa, normal se-arată
Catrenele-s temei, precum înaltul Tată,
Generator de lumi, cu ritmul mult iubit.

Ci rimele-s hotar de ce-a înfăptuit
Și fapta-n infinit e veșnic adorată.
În lume-a coborât prin Fiu de astă dată
Și a răscumpărat ce s-a păcătuțit.

El s-a înveșnicit prin dar ca suferință,
Iubire-n absolut și axul de credință.
În toate însă stă un verb menit în Duh,

Ce varsă înțeleș în toată creatura
Și nesfârșire dă învrednicind făptura
Să dăinuie prin el, dincoace de văz duh.

Podu Vadului, 27 VII 11

Timpul nu mai crește

Singurătatea eu o pipăi și zic: este !
Ci-n glas cu mult scăzut, mi-e teamă să n-o tulbur
Și zborul să și-l ia, precum, agil, un flutur,
În urmă să rămîn, crezînd că fu poveste.

Iar dacă o pleca, măcar să-mi dea de veste,
Să nu mă văd apoi deodată că sînt singur.
Să stau cu ea aș vrea, de clipe să mă bucur
Și să le prețuiesc, ca pe o caldă zestre.

O stare doar nu e și simt că are trup;
Cu el eu nu aș vrea contactul să îl rup.
Dar în prezența ei, ființa-mi se rărește

Și ca un fulg ușor pe mine mă plutesc;
În punctul culminant ca-n somn eu mă topesc
Și seama bine-mi dau că timpul nu mai crește.

Podu Vadului, 28 VII 11

Atacul se destramă

Prea multe case cresc în vechea mea pădure,
Durata ei o rup cu roșu acoperiș
Și-națî copacii cad, precum la seceriș,
Cu verbul gălăgios vin liniștea s-o fure.

Voinicul joacă larg voioasa lui săcure,
Iar mîndra-aduce coș în tainic luminiș,
Se uită l-al ei om, cu zîmbet pe furiș:
Se lasă pe-amîndoi blînd razele azure.

Boierul nu-i aci, îi place-a fi absent,
Doar cheia să o ia la termenul scadent.
Ci vin privighetori din codrii de aramă

Și cîntă zeci de mii, iar murii grei troznesc,
Lăstari în locul lor, ca prin minune cresc,
Atacul anti-timp deodată se destramă.

Podu Vadului, 28 VII 11

La vârful cel mai-nalt

Eu sensul îl aud cum urcă-n trup de gând
Și caută fâgaș cu el să se-asorteze;
În astfel de context să poată să viseze
Că intră luminat în noul legământ.

Pe buze eu îl simt c-anticipă cuvânt,
Prin care un nou timp el vine să creeze
Și-n cânt de prospețimi ar vrea să-l moduleze,
Să vadă cum răsar chiar raze din pământ.

Acum de mână-l țin, iar el ușor mă-mbie
Să gust dintr-un pahar vibrând cu apă vie,
Iar ritmu-n ochii lui se face tot mai cald;

Discursul lui venit va fi ca să rodească,
Iar verbu-interior nestîngenit să crească,
S-ajungă împlinit la vârful cel mai-nalt.

Podu Vadului, 29 VII 11

Eu vin să le descui

Se adunau bărbați la mare cor în sat,
Cu un discret avînt, păstrat din vremi trecute,
Să cînte doine adînci cu vorbe cunoscute,
Ori patriotic cînt, cu glasul luminat.

Apoi la liturghii, mereu era chemat
Cu har să dea răspuns la cele nevăzute,
S-aducă la căinți mioarele pierdute,
Iar eu cu-nfiorări, tot sensul l-am gustat.

Ei astăzi nu mai sînt, ci stau culcați sub clipe;
La încruciri de sorți, cînd freamătă aripe,
În cimitir răsar albastre flăcărui

Ce-nalță melodii spre tremurînde stele;
Acolo unde-apar și lacăte rebele,
Din locul meu ascuns, eu vin să le descui.

Podu Vadului, 29 VII 11

Sub iarba din grădină

Eu sînt un schimnic stînd în casa de la Vad,
Iar slabul ritual tot golul îl sporește;
În mine-absența ta adînc sălășuiește
Și-n ea constant aud doar clipele cum cad.

Eu știu că n-ai să vii, căci drumu-a decedat
Și alte căi nu sînt; așa încremenește
Tot spațiul meu din jur; nimic nu mai grăiește
Izvorul de discurs acuma a secat.

La fiecare pas doar umbre întîlnesc
Și în-năuntrul meu simt altele cum cresc.
Compacte ele sînt, făr' sursă de lumină,

Căci sorii au uitat să iasă pe aici.
Reflexele pe dos, ca niște nefurnici,
Mă cheamă să cobor sub iarba din grădină.

Podu Vadului, 30 VII 11

Din mine eu mă smulg

Treptat, ființa mea în litere se mută,
O simt curgînd încet prin vârful de condei
Ce-i tare mulțămît să prindă chipul ei
În mici caligrafii pe care le-mprumută,

Știind, în sinea lui, că astfel o ajută
Să lase după ea măcar niște crîmpei
Din ce a fost cîndva măsură de idei;
În toiul altor minți să fie dezbătută.

De mine mă golesc și nu fără dureri,
În colțuri nimerind, adesea cu tăieri,
Dar în definitiv, e bine că mă culc

Pe patul liniștit de pură, albă foaie,
Accentul de a fi cucernic se îndoiaie,
Sub undele de timp, din mine eu mă smulg.

Podu Vadului, 30 VII 11

Frînta strună

Din vîrfuri de copaci țîșnește-acum lumină,
Irupție de sens în apogeu de vară,
Iar raze de-nțeleș aprins se desfășoară;
Ci pentru ființa mea semantica-i prea plină,

Căci ea coboară-acum spre capăt de colină,
În valea de tristeți, ca-ntr-o tîrzie seară,
Cînd verbul obosit rămîne pe afară,
În fața negrei porți cu-nchidere străină.

Dar prunele se coc, iar viitorul must
Mă-ntreabă de ce vreau mireasma să i-o gust.
Ca soarele din ea prea brusc să nu apună,

Să stea în asfințit cu timpul suspendat,
Să lase loc de cînt iubirii la patrat,
Ca prelungit ecou pe frînta noastră strună.

Podu Vadului, 31 VII 11

Vorba fugară

Sonetu-a dispărut și-ncerc să-i dau de urmă;
Îl caut peste tot, în iarbă, -n pomi, în cap,
În norii de pe cer, ori, suferind, în pat;
S-o fi ascuns cumva, ori poate-i într-o turmă

De mioare fără glas sub clipe ce se surpă.
Dar, doamne, nu-i și nu-i! Cândva un murmur slab
Venind ca din pământ, îmi spune-ușor să sap.
Așa și fac, încet neliniștea se curmă,

Căci dau, surprinzător, de un timid izvor
De sensuri vagi plutind pe firul curgător.
Din ele, irizări, subtil se desfășoară,

Făr' nume ca reper de un stabil contur.
Eu le preiau să fac discursul cât mai pur,
Scăpat de contingent, cu vorba lui fugară.

Podu Vadului, 31 VII 11

Final acerb

Eu scriu cam enervat de fondul muzical
De un suspect consum, dar care tare-excită
Vecinii romi bolnavi de rea decibelită,
În uichend mai ales, cu zor duminical.

Silabele îmi sar pe coardă de țambal
Iar ritmul delirant acum mă precipită
Și mă aruncă, zvîrr, pe magica orbită,
Rotire din grătar cu jar fenomenal.

Apoi ne potolim în pasul calm de horă
Și ne-nchinăm adînc cînd trecem pe sub oră.
Țîșnește fericit din cînd în cînd un verb,

Dar berea pune lanț demenței din vocală.
Sonetul meu e pus aci pe nicovală,
Cu coasa, sora lui, într-un final acerb.

Podu Vadului, 31 VII 11

Verbele nespuse

Lumina-n ochii tăi răsare înflorită,
Petale-avînd de gînd ușor răscolitor
Și un discret parfum cu murmurul de dor,
Amestecat subtil în unde ca ispită.

Eu toate le cuprind cu minte-adînc trăită
Și-ncerc să-ntrezăresc în zîmbet un mic spor,
Adus de timpul nou ce bîntuie ușor
În pletele vibrînd cu flacără mocnită.

Vin păsări în discurs și sensuri ciugulesc,
S-așază-apoi pe sîni, cu care se-ntregesc;
Eu cîntul li-l mîngîi ca-n vremurile-apuse,

Cînd se făceau fiori ca-n magice viori
Ce, coborînd cu sori, din noapte făceau zori
Și rodul îl iscau în verbele nespuse.

Podu Vadului, I VIII 11

N-au nici început

Eu ochii mi-i închid, în mine ca să văd
Mașina de dureri, cum este ea făcută,
Dar nu mă dumiresc, nu știu de cine-ascultă,
Zăresc însă-un nucleu cu forță de prăpăd.

Spre el eu sînt atras, în fața lui să șad,
Să-mi spună ce și cum. Dar iată-l că strănută
Și răul ce-l aveam în alt ungher îl mută:
– E tot ce pot să fac, tabloul să-ți arăt !

Eu nu sînt sursa lui, ea este-n altă parte,
Pe unde nu pot ști, nu scrie nici la carte.
– Eu însă bănuiesc c-ar fi un atribut

Al timpului total, setos de mari necazuri.
Ce năvălesc mereu, cu ale lui talazuri
Și capăt ele n-au, căci n-au nici început.

Podu Vadului, 1-2 VIII 11

Mă prăbușesc

Pe patul desfăcut al clipelor ce mor,
Eu stau întins și-aștept ca altele să vină
Pe firul obosit de palidă lumină,
Așa cum trece ea prin pînza unui nor.

Deodată mă surprind că eu sînt călător
Și timpul stă culcat pe iarba din grădină;
El doarme împăcat cu soarta cea haină
Și nimeni nu mai dă istorii tuturor.

Eu însă mai străbat o lume fără durată,
Încremenită-n ea, cum n-a fost niciodată.
Dar n-are nici un rost, eu însumi mă opresc,

Rămîn prizonier, făcut de mine însumi,
Să curgă nu mai vrea nici bietul meu de plînsu-mi.
În golul fără cronos, adînc mă prăbușesc.

Podu Vadului, 2 VIII 11

ARIPİ CE SE FRÎNG

Vin zeii să se-mbete

Surîsul e pe drum, dar nu prea se arată,
Rămîne-interior și e scăldat de-un gînd
Ce-l face mai rapid, s-ajungă mai curînd,
Acolo, unde el, pe buze se desfată.

Lumina cîntă-n el, mai grav ca niciodată,
Iar pasul suspendat n-ajunge la pămînt,
El pare că-i purtat ca-n visul unui vînt,
Ce duce, parfumat, o mitică durată.

Dar iată c-a sosit, însămîntat cu sens,
Ce face ca poemul să fie tot mai dens.
Căci scrie un sonet cu litere de plete,

De coapse și de sîni, într-un mustos discurs
Din care sori se nasc cu inedit parcurs;
La capătul lui vin și zeii să se-mbete.

Podu Vadului, 2 VIII 11

Angoasa lineară

Se-nalță timpu-n cer și făr' parcurs ne lasă,
Secvențele se pierd, iar dorul de-ntîmplări
Ne duce rătăcind pe stinsele cărări;
Trecutu-n viitor întinde a lui plasă.

Să prindă noi seminți din care ar vrea să iasă
Un leac vindecător al marilor uitări
Și-al ruperii de sens în lungile cîntări,
Cînd rîul unduios în vechi izvor se varsă.

Mă uit la mine stînd pe patul meu de gînd,
Eforturi mari făcînd, să scap chiar de cuvînt,
Să fiu doar simultan, cu față tabulară,

Întindere de sens, ce stă mereu pe loc
Și nici să nu mai am ideea de soroc,
Rămîină-n urma mea angoasa lineară.

Podu Vadului, 3 VIII 11

Tainic rost

Pădurea din Snagov a plîns și m-a iubit
În înflorită nea și-omăt de primăvară,
Din marele noian au dat ca să răsară
Nebunii ghiociei, cînd ceasul s-a trezit,

Sub noaptea cu-al ei miez de lună-nvăluit.
Zăpada a surîs pe iarba ca de vară
Și-amorul grav cînta ca-n plete de vioară;
În trupul de vibrări norocul s-a-mplinit.

Crăciunul de atunci în aste zile moare,
Iar luna mai, oricum, e-nlăcrămată floare.
Eu singur le mai caut precum atunci au fost.

Pe cîmpul de-amintiri mai fac să are plugul
Și clipele cu rod să le înscriu pe crugul
Ce leagă cer și sol în cel mai tainic rost.

Podu Vadului, 3 VIII 11

Sensul străbun

Absurdu-am încercat ades să-l înțeleg,
De-aceea am făcut prea multe, cred, eforturi
Să-i demontez cumva ascunsele resorturi.
Da fost-am eu silit să îl trăiesc întreg.

Mazohic l-am gustat ca un sucit berbec,
Apoi mi l-au cuprins romantice acorduri
Și chiar, pe undeva, blînd cristice aporturi,
Prin toate eu simțind, norocul că-mi petrec.

Cînd însă s-ancarnat în unduioasă zîină,
S-a întronat în el iubirea ca stăpîină.
L-am îndurat atunci cu sufletul nebun

Și m-am îmbogățit cu miere în grotesc;
Iar pîină azi, constant, eu numele-i rostesc,
Căci am vărsat în el tot sensul meu străbun.

Podu Vadului, 4 VIII 11

De mitul lui să scap

Nu știu cum să mai fac, la mine să revin,
Să mă dezbar aș vrea de orice întâmplare,
Trecută, ori de-acum și, poate, viitoare,
Ca cel care-și dorea mereu un cer senin.

De mine-n acest caz, eu am să fiu mai plin,
Internă eu trăind a mea înfățișare,
Într-un focar de sens, în care să coboare,
În murmur absolut chiar cursa de destin.

Dat tot făcînd așa, un altul mi s-arată,
Pe care îl privesc sub clipa cea mirată.
Îl văd prea saturat, în el nu mai încap

Nici umbre de ființări chiar la nivel de minte,
Nemai primind măcar ecouri de cuvinte.
Ar trebui, îmi zic, de mitul lui să scap.

Podu Vadului, 4 VIII 11

Omenească artă

Sînt fericit că ești și totuși sînt gelos
Că ființa ta mereu cu alții se împarte,
Eu însumi rămînînd, obiectiv, departe
Și mult prea ancorat discursului întors.

Semnale tu îmi dai că totul e frumos.
Eu le răspund la fel, nu cred că sînt deșarte,
Dar greu mi-e să admit că sînt înscrise-n soarte,
Chiar dacă în grafii cu vîrfuri date-n jos.

Aș vrea să mă mîngîi cu degete de gînduri
Din clipe de răsfaț să faci astfel oricînduri.
Dar timpul e făcut expre să ne despartă,

Să ne arunce-așa în diferite lumi,
Cu punți ce-ar răsări în ceasul cu minuni,
Pe care să-l cultiv cu omenească artă.

Podu Vadului, 4 VIII 11

Nimicul se destramă

Obloanele deschid să intre dimineața
În casa de la Vad, cu geam spre răsărit,
Pe care-l va vibra un soare nou, grăbit
S-arate tuturor că el trezește viața.

În mine îl aștept să risipească ceața
Ce s-a lăsat de mult pe sufletul rănit,
Cînd ceasul grav bolnav deodată s-a oprit
Și lumii i-a marcat cu semne negre fața.

Ci dincolo de deal, la Cornu cel de sus,
El drum întors făcu și-n vale a apus.
Pe raze ce-au murit, să dorm la el mă cheamă,

Din visul desfăcut să zămislesc neant
Și astfel să cobor în puțul absorbant,
Acolo unde chiar nimicul se destramă.

Podu Vadului, 5 VIII 11

Conturul cel mai sigur

În ochi răsar cîntări, precum lumini în minte,
În trupul de parfum se iscă largi fiori,
Ca-n corzile de vis ce freamătă-n viori,
Ca sensul înflorit în magice cuvinte.

Din soare un buchet de raze se desprinde,
Ce joacă irizat în fragede culori,
Pe brațe-alunecînd sub timpî mîngîietori,
Al căror cald efect în unde se întinde.

Sonetul aşază-n ritm cortegiul de minuni,
Pe vîrfurile lor el pune noi cununi.
Condeiful lui îl las să facă totul singur,

Să urce mlădios pe treptele de mit,
De mine chiar uitînd că l-am învrednicit
Discursului să dea conturul cel mai sigur.

Podu Vadului, 5 VIII 11

Viul putrezește

Eu stau acum întins pe patul de durată
Și clipele le simt în mine cum se sting,
În drumul lor fragil, nimica nu ating,
Iar trecerea prin lumi o văd că e deșartă.

În golul întâmplat, netimpul mi s-arată
Ca singurul real, cu sorții ce se frîng;
Deși dureri nu au, ei totuși se mai plîng
Că puntea ce-au avut sub ceruri este spartă.

Repere nu mai sînt, căci locu-a dispărut,
Acolo unde vieți prin el au tot trecut.
Dar poate e un duh ce prin nimic plutește,

Spre a certifica nespusele iluzii
Ce izvorăsc normal din tristele confuzii
Că mortul este viu și viul putrezește.

Podu Vadului, 5 VIII 11

Ecourile lungi

Obiecte, ființe chiar, s-au ridicat la cer,
Dar vorbele-au rămas, culcate la-ntâmplare,
În grupuri fără rost, ca tristele mioare
Ce zac pe largul plai și mioritic pier.

Ca nume sînt și eu, uitat într-un ungher,
Dar trupu-a coborît în anti-înălțare,
Așa cum pe la noi, de obicei se moare;
În mare lexicon, eu sînt un semn stingher.

De fapt, m-am risipit în pulberi de grafeme,
Ce mă mărturisesc în miile de poeme,
Iscate-n cruci de sorți cu visele pe lunci

De nesfîrșite foi, căzute de pe boltă,
Pe care-n unde noi, minunea se dezvoltă,
Lansînd prin stol de timpi ecourile lungi.

Podu Vadului, 6 VIII 11

Pe vraja din grădini

Mult timp am stat ascuns la rădăcini de ani
Și sevă am urcat în clipele de flori,
Am fost acompaniat de mari privighetori,
Cînd învia din nou sonata în castani,

Iar plugul mă brăzda cu mitul de țărani.
Chiar lacrimi eu vărsam pe magice viori
Și-n corzi se răzvrăteau demenții mei fiori
Ce lavă aruncau pe note de vulcani.

Pe coapse-am răsărit cu timpi de primăvară
Și-n brațe le-am legat precum întâia oară;
Descîntul aduna izvoare de lumini.

Eu cursul lor furam și-l revărsam în tine,
Ca roade ce-or urma de must să fie pline,
Să ne culcăm apoi pe vraja din grădini.

Podu Vadului, 6 VIII 11

Magica cunună

Cînd valea s-o trezi, dori-va să mă smulgă
Din șirul subîntins în întîmplări de vis,
Al căror înțeles provine din abis,
De unde ritm de verb încearcă să se scurgă.

Dar nu e prea ușor, căci mult îi dă de furcă
Un rîu adevărat cu al său curs deschis;
Prin undele de sens în mine s-a înscris,
Iar textul obținut adesea mă încurcă.

Ci-n Prahova plonjînd, pe tine te găsesc
Și murmurii din trup pe mine mă-ntregesc.
Pe val de simțuri largi plutim noi împreună,

Și curge noul cînt ca un discret îndemn
Să facem din amor cel mai vibrant însemn,
În ghemul de figuri din magica cunună.

Podu Vadului, 7 VIII 11

Izvoare nu pătrund

Pe mine m-am pierdut pe una din cărări,
Din marele hățiș ce timpii îl făcură,
Ca și cînd ar fi fost mînați de băutură,
Amestecată des cu rele supărări.

Nici urme nu mai sînt, ori alte arătări;
Oriunde eu aș fi neazuri se îndură,
Deruta depășind posibila măsură,
Pe care-n ele-o duc umanele răbdări.

Prea multe sînt răscruci ce-ți dau o amețeață,
Așa eu mi-am pierdut puțința mea morală.
Acum nu mă mai caut, cred c-am căzut la fund.

Acolo nu mai sînt angoase de alegeri,
Nici calde-nfiorări în punctele de treceri;
În stratul de neanți izvoare nu pătrund.

Podu Vadului, 7 VIII 11

Ecouri mai profunde

Amfiteatrul e un loc ales în care
Durata se-oglindea în plete și-n priviri
Și modula subtil minunea din simțiri,
Trezită de lumini precum o pură floare;

Căci logosul era în strai de sărbătoare,
Cu izul de paris, ce fremăta-n rostiri,
În trupuri transmițînd impulsuri de iubiri,
Cu sensuri ce iscau o largă desfătare.

Acestea au crescut, apoi s-au reprodus,
Urmașii lor frumoși în lume s-au tot dus.
În zborul lor disting modificări de unde,

În care anii mei discret mai presupun
Că-n astfel de fiori eu aș putea s-apun,
În ei amplificînd ecouri mai profunde.

Podu Vadului, 8 VIII 11

Cruce-n răsărit

Răsare soare-acum din frunzele de nuc,
Miresmele din veac voluptuos îl scaldă,
Iar coama de pe deal se face tot mai caldă,
Cînd razele de vis în lume o aduc.

Urișele lui crengi larg seva o tot duc
În sfera lui de sens, ce urcă mai înaltă
Corola părăsind, căci el învie altă
Minune pe pămînt, spre-a nu mai fi uituc.

Sub poala de parfum eu dulce sorb lumină
Și mă lungesc pe cînt ce crește în grădină.
E patul de poem sub clipe înflorit;

El timpului îi dă o voce de vioară,
Iar tonurile ei vecia o-nfioară
Și-or prinde rădăcini sub cruce-n răsărit.

Podu Vadului, 8 VIII 11

Trecute pe la vămi

Azi părul l-am tăiat: de soare însetat,
Se înălța spre cer, dorind el să ajungă
La clopotul stelar, cel ce răsună-n dungă,
De veste el când dă că omu-a decedat.

Eu știu că am făcut un inedit păcat,
Prin care încălcam o foarte grea poruncă,
De-a nu ucide rod, nici mielul de la strungă;
Atunci când nu e copt, nu-i de sacrificat.

Eu para o mîngîi, deși nu varsă lacrimi;
Ea victimă-i acum a unor negre patimi.
Ci curge din butuci, precum din calde răni,

Un sânge vegetal prin vene capilare.
Eu mitic îl adun ca într-un graal, în zare
De proaspete credinți, trecute pe la vămi.

Podu Vadului, 8 VIII 11

Noul haiduc

Lui Daniel

Eu cred c-am fost haiduc într-o trecută viață
Și-aveam un armăsar răpit de la boier.
Galopul lui nebun părea că urcă-n cer,
Căci fata dumnealui eu o strîngeam în brață.

În codru, lîngă foc de trandafiri pe față,
Sub ie începeam desfăț de mîngîieri,
Pe buze-n iz de fragi un cîntec de plăceri
Ce nu mai conteneau decît în dimineață.

Acuma eu reiau alt ciclu de-aventuri,
Spre ele sînt mînat de vechile călduri.
Prin jaful de magnați, dreptate nu pot face

Și totuși meseria eu sînt silit s-o fur;
Pe caii năzdrăvani, iubitei eu îi jur
Că din volan o duc la un motel ce-i place.

Podu Vadului, 9 VIII 11

În mine tot sporesc

Aud nelămurit un glas ca din pământ,
Se simte c-ar avea ceva mai grav să-mi spună,
De-aceea cu efort puterile și-adună,
Din când în când scoțînd cîte-un întreg cuvînt.

El știe că-ntre noi era un legămînt
De a ghici ușor, din vorba rea ori bună,
Prin codul stabilit empiric împreună,
Un sens cuprinzător cu modulări de cînt.

Acesta între timp ne-a fost furat hoțeste
Și îngropat adînc, cu taină, creștinește.
În roluri încurcat, eu mie îmi vorbesc,

Dar mult prea lacunar, nu pot a mă-nțelege,
Enunțuri fără cap n-au reguli să se lege,
Iar verbe de absurd în mine tot sporesc.

Podu Vadului, 9 VIII 11

Luminoasă noapte

Un du-te-vino-n timp, dar mai ales în locuri.
Iluzia îmi dă că pot fi simultan,
Nu doar în amintiri, ci și-n trăitul plan,
Cu soare ori tristeți, cu drame ori cu jocuri.

Se estompează-așa obsesia de scopuri,
Ce fapta adumbresc, în valuri, an de an,
Înaltul coborînd într-un banal profan,
În care chiar simțiri supuse-s la sorocuri.

Acuma a plouat și izul de Paris
Trecu în trandafiri, în unda lui de vis.
Izvorul de parfum, cu murmurul în șoapte,

Mă duce în netimp, lipsit de întâmplări,
Cînd clipe s-au mutat în flori de lumînări,
La urmă să mă culc în luminoasă noapte.

Podu Vadului, 10 VIII 11

Brazde roditoare

Sonetul ca limbaj aduce-o altă lume,
În care noul sens se scaldă-n armonii
Ce-s modulate-ades în dulci melancolii,
Ca-n cântecul de val cu mult discrete spume.

Subtile-alcătuiuri induc cadențe-n nume,
Legate-n rosturi noi de calde bucurii,
Ca purele curburi din ființele mlădii,
Lumina din poem venind să le-ncunune.

Acum și eu o simt cum curge în condei
Și-mi varsă dumnezei în sînge și-n idei,
De verb să fiu mai plin, sub asfințit de soare,

Cu dalta de discurs, să îl sculpez în minți,
Iar pentru plugul sfînt din el să iau seminți,
Spre a le așeza în brazde roditoare.

Podu Vadului, 10 VIII 11

Aripi ce se frîng

Cad picurii din cer pe sufletul rănit
Și sînt un bun balsam pe axul de durere,
Ce mă străbate dur în ceasuri de cădere
Pe cîmpul de iubiri cu suferinți de mit.

Ci soarele-a uitat de al său răsărit,
Iar dincolo de nori e-o palidă părere
C-ar mai putea veni în mine cu putere
De a tămădui un cîntec prăbușit.

Avea, interior, un psihologic frate,
Dar și acesta-acum ca muribund se zbate.
Eu singur am rămas și nu pot să mă plîng,

Căci nu mai e ecou, cînd nu mai este aer
Cu val răsunător; s-a rupt un fir din caer
De timp rostogolit sub aripi ce se frîng.

Podu Vadului, 11 VIII 11

Luna ce veghează

De roze chipul tău se oglindește-n mine
Poemului meu dând reflexe de lumini
Ce murmură sanguin în calde prospețimi,
Noi sensuri dăruind versetelor divine.

Un cântec de demult cu ritmul lui revine,
Miresme degajînd din cupele de crini,
Făcînd ca verbii mei să fie mai senini,
La axa lor de gînd minunea să se-nchine.

Pe buze eu îți gust tot dorul tău de sori
Ce noaptea se ascund în tainice comori,
Cînd pe obrajii tăi noi stele scînteiază.

Din plete vechii zei își înfloresc cununi,
Dar cu parfumul lor la jocuri îi supuni
Și-o să dansăm și noi sub luna ce veghează.

Podu Vadului, 11 VIII 11

Pe verbul rătăcit

Grădina-i gata-acum nou ciclu să-și încheie,
Cu prune, mere, nuci și struguri încă cruzi,
Cu dorul meu ascuns de foștii cucuruzi,
Cu-otava vălurind pe mîndra mea alee,

Cu suflet investit în an de curcubee,
Ce leagă ceru-nalt cu-azurii deja uzi,
Să urc pe coama lor cu sorșii călăuzi,
Să cad apoi topit în cîmpuri elizee.

Căci vara-și spune-astfel un meritat discurs,
Prin seva ei marcînd un abundent parcurs.
Eu stau și meditez, ca martor ostenit,

La drama cu ecou din tristele adîncuri,
Cînd simt că sînt pierdut în rădăcini de gînduri.
Iar fructele-or cădea pe verbul rătăcit.

Podu Vadului, 11 VIII 11

Din ce în ce mai demne

Cu plugul meu eu ar alexandrin ca brazdă;
Silabele răstorn și-n soare strălucesc,
Ci iambii sînt perfecți, ca murmurul ceresc,
Iar cîmpul fermecat le este bună gazdă.

Catrenul e arat și îl admir ca frază
Ce leagă un discurs cu iz sărbătoresc;
Se-aude cuc cîntînd, în codru unde cresc
De primăveri minuni, cu seva lor prea trează.

Prea tare sînt uimit c-un singur ritual –
De condeier plugar, dă rost fenomenal,
La tot ce fac și simt în lumea mea de semne.

Pe foaia mea de scris stă textul ca ogor,
Cu roadele de sens transmis nemuritor
Pr drumuri ce vor fi din ce în ce mai demne.

Podu Vadului, 12 VIII 11

Cum zboară

Amici s-au adunat și au vorbit de tine;
Cuvintele tăiau și inima-mi răneau,
Iar lacrimile-n ochi cu greu mi se opreau:
„– Da, da, vă mulțumesc, e foarte, foarte bine.”

Chiar locurile plîng: în ele nu mai vine
Concertul de simțiri ce clipele umpleau
Cu mîngîieri de sens și-adînc ne răscoleau.
Acuma toate-mi sînt mai rău decît străine.

Prea goale mie-mi sînt și zile dar și nopți
Și sînt pecetluit de-absurde, rele sorți.
Respiră-absența ta și-obrazu-mi înfioară,

Eu glasul îți aud, dar parcă într-un vis.
Atîtea suferinți menirea mi-au închis.
De timp sînt părăsit și îl străvăd cum zboară.

Podu Vadului, 12 VIII 11

Întunecimi depline

Din mine simt adînc cum noaptea se înfruptă,
Tentația de zori mi-o roade pofticios,
Cu-ntunecații dinți, ajunge pîn' la os,
Artera spre lumini, aproape este ruptă.

Ci sursa de azur îmi pare că e suptă,
Iar locul de-a luci a fost întors pe dos.
Tot estu-i inundat de negrul somptuos;
La-așa calamități, nu este fapt de luptă.

Eu stau întins în pat. Aud c-a răsărit
Un soare ! – De acord ! Da-i negru, spun grăbit.
Dar, stai, numaidecît el vine lîngă mine;

Cu glasul lui prea stins îmi spune consolări,
Că-i bine-n lumea lui, că sînt și lumînări
De blînde-ntunecimi ce mi le vrea depline.

Podu Vadului, 13 VIII 11

Numele apus

Mă caut păstorind la turma mea de oi,
Pe care o scoteam să guste iz de rouă,
Ce împlinea perfect o dimineață nouă,
Așa cum răsărea în dealuri pe la noi.

Mici clopote sunau în ondulat zăvoi,
Pe care un izvor îl împărțea în două,
Simțind cu bucurii luminile cum plouă
Cu stropi de înțeles, ce se grupau în roi

De gânduri mîngîind blănițe de mioare;
Iar verbul fremăta și îi venea să zboare.
Minunea a venit și m-a luat pe sus.

O am iubit făcînd din ea o dumnezeie
Iar numele-i slăveam în carne și-n idee.
Mai tare îl rostesc, acum cînd a apus.

Podu Vadului, 13 VIII 11

Nedurata

Acasă mă întorc și simt că peste tot
Vechi umbre s-au tasat sub greutatea de clipe,
Ce nu le-au mai permis cântări să înfiripe
Și nici, bineînțeles să aibă vre un nod.

Eu peste timp credeam că un anume pod
M-ar duce înapoi, la marile risipe,
Cînd àmor mă purta pe ale lui aripe;
Acuma, acest rol să-l joace nu mai pot.

Ci-ntr-ungher cumva, răsare-o prospețime,
Chemîndu-mă la ea, s-o scriu în întregime.
Condeiu-i pregătit, de bunăvoie-o fac

Nu-n text înlănțuit, ci-n jocul de poeme,
Mereu cu reveniri la verbele boeme.
Cu nedurata-aș vrea astfel să mă împac.

Podu Vadului, 13 VIII 11

Iubirea cum cuvântă

Plutesc înfiorat pe lacul de-amintiri,
Din loc în loc plonjez să nimeresc izvoare,
Să le surprind atent în unde urcătoare,
Trecutul împingând spre noile trăiri.

Și mie îmi trezesc ascunsele simțiri,
Dorind să fiu convins că n-au fost trecătoare,
Că-n verbul lor acum se naște altă floare,
Miresme răspîndind cu sens de nemuriri.

Și chipuri și-ntîmplări ușor se suprapun,
La rostul inedit încerc să mă adun.
În strat de mîngîieri chemările își cîntă

Cu grave modulări substanța din noroc.
La albă crucea lui, eu mult sfios mă rog,
Să-ngăduie s-ascult iubirea cum cuvîntă.

Amara, 14 VIII 11

A murit ideea de-nceput

Un vînt s-abate-uşor la gîndul meu şezînd
Pe ţărmul unui rîu, adu-mecînd durate
Ce curg în sensuri noi, adesea-ncrucişate;
Ci nu se pot vedea pe tristul nost' pămînt.

Pe unul eu încep încet să îl descînt
S-o ia uşor la deal. Dar iată-l că se zbate
Să ducă-n vîrf de curs vechi doruri fermecate
Cu harul de nespus al marelui cuvînt.

Ar vrea s-o fac şi eu să-l urc pe-acesta-n boltă,
Pe ea să o vedem minunea cum dezvoltă.
Cînd totul se porni, eu însă am căzut,

Simţînd că n-am acces la-nalta sărbătoare,
Iar apa mă ducea în jos spre antisoare,
În locu-unde-a murit ideea de-nceput.

Amara, 14 VIII 11

Credința-n feerii

Eu lună plină sînt, din ape-acum mă smulg,
Dar flăcări noi arunc, ca în imense focuri,
Lungind în irizări șuvoaiele de jocuri,
Apoi mă și înalț, ușoară ca un fulg.

Pe terra-n fascinări, eu umbrele le culc
Și să răsără fac misterioase locuri;
Aci nocturnii pun lumina mea în scocuri,
Din razele de sens, argintul alb îl mulg.

În iarbă eu trezesc coralele de greieri,
Înfiorînd adînc și inimi, dar și creieri.
Pe malul ce-i acum scăldat în armonii,

La trestii eu le cînt de leagăn să se culce,
Iar după-mbrățișări să aibă somnul dulce,
Înveșnicind astfel credința-n feerii.

Amara, Sîntămărie I 11

Făr' semințe de momente

Cînd clipele-au urcat la sursa lor din ceruri,
Pămîntul a rămas deodată văduvit
Și caută de-atunci să fie însoțit
De alte entități, din lumea cu eteruri,

De s-ar putea, cumva, lipsite de misteruri.
Semantica i-ar da un sprijin potrivit:
Doar unități de sens, ce ea le-a zămislit,
Ca ontici atribuți de diferite feluri.

În colțul meu eu am noi verbe-n loc de timp,
Trăind în înțeles, ferit să mă mai schimb:
Eu simultan mă simt în gînd și sentimente,

Căci văduv eu fiind, mă aflu-n univers
Ce poate fi cuprins în arcul unui vers,
În care nu mai sînt semințe de momente.

Amara, Sîntămărie II 11

Nu mai simt durată

Chiar lacul a plecat, luînd cu el și malul,
Coboară undeva, ca să se verse-n mări.
Acum a dispărut; e dincolo de zări.
Dar mi-a lăsat din el, un singur lucru: valul.

Cu el mă văluresc, să depășesc fatalul
Blestem ce m-a lovit la capăt de cărări
Și nu mai pot să-ndur funestele-i urmări,
Riscînd să socotesc c-aci mi-e idealul.

Pe unde mă așez eu raze retrăiesc,
Recompunînd astfel spectacolul ceresc.
Ci fără a-l gusta, el s-a topit în dată.

Pe locul unde-a fost o apă în cald rod,
Eu pașii mi-i răresc, dar tot ajung la pod,
Pe care deja trec și nu mai simt durată.

București, 16 VIII 11

Parisul legendarul

O lume s-a deschis și-i gata să primească
Luceafărul de sens iscat la Ipotești
Și Lancrămul de gând din plaiuri ca-n povești,
Luteția dorind acum să îi citească.

Voi fi noul altoi pe lirica cerească,
Iar ei vor da boboci cu izuri îngerești,
Vibrații tot sporind în verbii sufletești,
Pe care sînt chemați să îi înveșnicească.

Ca un umil tălmaci eu simt așa-mpliniri,
Într-un ecou ducînd poetice iubiri
În Satul meu Latin, ce m-a-ntărit cu harul

De-a desluși minuni zăcînd adînc în scrieri,
În dialog fertil cu luminații crieri,
Cînd contemplan pe loc Parisul legendarul.

București, 16 VIII 11

Din simțuri și idei

În poezie sînt ca-n casa mea de vis,
Lumina intră-aci prin vălul de cuvinte,
S-așază unduios în inimă și minte;
Acum numai la ea mi-e sufletul deschis.

Pereții-s zugrăviți cu tot al ei dichis,
Pe ei s-a proiectat semantica fierbinte,
Cu tainice figuri, în care-adînc se simte
Parfumul cald de ritm pe cale de-a fi scris.

În colț se află-un pat pe care se-odihnește
Prea obositul verb, dar tot se-nsuflețește,
Cînd soarbe luminat noi picuri din condei.

Adulmecă vibrînd mireasma de durată,
În care cîntă clar dorința defulată,
Ca-ntr-un sonet născut din simțuri și idei.

București, 17 VIII 11

Minuni

Grădina mea acum ca un poem respiră;
Înalte buruieni acut îl sufocau;
Dar nu creșteau normal, căci unii le plantau
Spre a înnăbuși vibrația din liră.

Că inamici nu sînt ei cu cinism se miră,
Căci rozele ar vrea să nu mai aibă mau,
Să se usuce chiar, cînd umbrele își dau
Potrivnicul lor ghes petale de răsfiră.

La subumanii inși luminile din vers
O pacoste ar fi în sufletul invers.
Podoabele de crini le simt ca o jignire,

Cînd simt că ele-n text se-arată ca figuri,
Ce-ntotdeauna sînt de cei mai buni auguri
Și vor rodi minuni în cuget și simțire.

București, 17 VIII 11

În logos pentru aleși

În mod autoritar, el, timpul stă pe loc,
E bine instalat în jilț cu nestemate,
În haină îmbrăcat, cu fire argintate
Și cu toiag ținut ca simbol de soroc.

În față-i defilăm cu gândul la noroc
De-a fi tratați cumva cu doză de dreptate.
El face gest ușor și repede ne-mparte,
În stînga cu umbriri și-n dreapta mai cu joc.

Apoi cuvîntă grav că-n umbre e lumină
Că și în ludic e proporție de tină.
Să stăm în legea lui, ce-n cronos n-are greș,

S-alegem vii dureri, ori mîntuire-n moarte,
Durata să vedem că nu e-n chingi de soarte,
Ca fiică-a lui, o dă în logos pentru-aleși.

București, 18 VIII 11

Culmi împlinite

Cu existența-am fost mereu noi împreună,
Cu soare și cu nori, în cîntec ori oftat,
Din clipe am trăit momentul înălțat,
Din care ne făceam adesea o cunună.

În glasul de velur aveai doar veste bună
Și ochii-ți străluceau pe suflet împăcat,
Mă așteptai febril să vin de la arat,
În brazdă cînd puneam semințele de lună,

Pe care în păduri adesea le-am cules;
Cărările ne-au dus spre vîrfurile cel ales,
Acolo verbul cald dorind să mult palpitate.

Iar frunzele foșneau cu sunet de caval,
Cu tălpile de verb noi coboram la deal;
Ci culmile de-atunci și azi sînt împlinite.

București, 18 VIII 11

Durata de pe tuci

De dincolo de lumi, mă caută neîntrerupt;
Ea știe unde sînt și totuși rătăcește;
Alături eu o simt și parcă îmi șoptește
C-ar trebui pe loc cu verbul să mă lupt.

Dar gestul ei candid nemîngîieri l-au rupt;
Cununa lui de gînd neantul o răpește.
La casa ei de vis, se-ntoarce îngerește;
Lumina sîngerînd, se culcă dedesupt.

Ci eu rămîn făr' glas, rănit de angoasă,
Iar clipa de absurd puternic mi-este roasă.
Sub zorile făr' sori, în coapsă cresc butuci;

Încerc eu să îi scot, dar se refac deîndată,
Tot sensul lor invers în tragic se desfată,
Durata lor aci e ca un fum pe tuci.

București, 19 VIII 11

Moarte – despărțire

Spontan mi-am adunat, prin trai și cugetare,
Un rezervor de sens, pe care-n mine-l port,
Nivelele de eu avîndu-l ca suport,
Precum freatic strat de bună așezare.

Normal îl subpercep ca o ascunsă stare,
Din care izvorăsc, adesea făr' confort,
Nuanțe de-nțeles, ce intră în acord
Cu magicul discurs în caldă desfătare.

El este modulat în cîntec de plăceri,
Dar și ca grav ecou al marilor dureri.
El este bun temei de dor și de iubire,

Semantica filtrînd miracolul din flori
Ca dar umplînd simțiri trăite cu fiori,
Dar și ca tragic verb în moarte – despărțire.

București, 20 VIII 11

Anii ce descresc

Cînd casa m-a primit ploua ca la potop,
Ci-n cîntec prietenos de caldă răpăială,
Dar față de pămînt o mare îndrăzneală,
El fiind obișnuit cu ploaie strop de strop.

Mașina șerpuia prin bălțile din gropi,
Ca urme de lucrări, mai mult de mîntuială.
Dar cerul a lucrat în iarbă cu migală,
El din belșug punînd diamantinii bobi.

Respir acum adînc ozon cu prospețime,
În mine el trezind metafore sublime.
Pe verdele prea crud agale se-unduiesc

Poemele de vis cu nouă scriitură;
Pe mine mă redă cu pana ei cea pură,
La vale să tot urc cu anii ce descresc.

Podu Vadului, 20 VIII 11

Concert de seve

În vis eu mă scufund și mă trăiesc în fine
Cu mult mai adâncit și mai adevărat,
De zilnicul banal simțind că am scăpat
Și pot să mă întorc eliberat la mine.

Pe sora mea rănii sperînd că-i face bine,
Dar sîngele țîșni în loc alăturat,
Dintr-un impuls normal, cuțitul fiind ratat
Și astfel am trecut discret printre suspine.

Soția mea la fel, căci tot se repeta
Același ritual, ce clar se arăta.
Iar clipele de gînd eu le vedeam aieve

Și zorile creșteau în sensul meu de trup;
Avîntul lor nebun am încercat să-l rup,
Dar ele s-au transpus într-un concert de seve.

Podu Vadului, 21 VIII 11

Pactul cu timpul

Cad prunele din pom și merele la fel;
În iarbă ele sint destul de arătoase,
Dar dacă le desfaci, observi că-s viermănoase,
Căci soarele a vrut să strice-al meu apel

De-a evita cumva abateri de la țel
De-a-avea în câmpul meu doar verbe sănătoase.
Ci unele-s acum în vorbe prea păstoase
Și nu le poți rosti, că-s cu exces de zel.

Pe dinăuntrul meu m-am încălzit prea tare
Și seama bine-mi dau că sărbătoarea moare;
De-aceea mă restrâng la ce-a rămas intact,

În minte și-n simțiri să mai gălesc parcursuri,
Luminile-mi să-mi cînt, chiar dacă în apusuri,
În care, vertical, cu timpul să fac pact.

Podu Vadului, 21 VIII 11

Cu sărutări se-nchină

Te rog să vii la Vad pe aripi de durată,
Fiorii ei inverși să văd cum te aduc.
De noul șantier acuma mă apuc
Și ai să vezi aci că nu-i destulă piatră.

Dar iată c-a sosit și fața alintată
Deschide nou surîs la umbra mea de nuc;
Se miră c-a crescut cu crengi ce-n cer se duc.
Se-ndreaptă spre zidari și grija și-o arată.

Ci iese la șosea, găsește un tractor
Și simte-n sinea ei impuls triumfător.
Nu după prea mult timp remorca este plină;

Ea urcă și ia loc pe un frumos pietroi.
Sosește salutînd, iar eu umil mă-ndoi;
Coboară lăcrimînd, cu sărutări se-nchină.

Podu Vadului, 22 VIII 11

Fertile armonii

Te-aștept de mult să vii la marea de mijloc,
Am casa chiar pe țărm și e iubită-n soare,
Aci vom respira o briză-nălțătoare
Și-am să te scald ades în baie de noroc.

Din Tomis ea venind, trăiește-acest soroc
Și bine seama-și dă c-ar fi o sărbătoare,
Cu suflet parfumat întocmai ca o floare
Și valuri murmurînd în al duratei joc.

Cu trenul coborîm spre coasta mea de aur
La Nîmes și Montpellier, cu bunul lor tezaur.
Privirile-i sticlesc de-atîtea bucurii,

Ne-mbrățișăm prelung sub stropi țîșniți din apă
Și visul cel real cu stele se adapă,
Cînd se depun în noi fertile armonii.

Podu Vadului, 22 VIII 11

Durata se sculptează

Ne trebuie balast ca să lucrăm la placă,
Doar tu poți să aduci căruța grea cu cai;
Eu știu cât îi iubești, de-aceea, vino, hai,
Spectacol vom avea, ca la o mare clacă.

E lucru anevoios, da-i bine să-ți și placă,
Cu rîsul tău de-argint, lumină e un trai
Și păsări își vorbesc tot mai voios pe plai,
Iar lumea la răscruci cu cîntec se îmbracă.

– Frumoasă-i coama lor ! – Dar cît de greu mai trag !
– Vezi ăsta, mai zglobiu, îmi este cel mai drag !
La targa cu beton toți mușchii se-ncordează,

Iar tu-i îmbărbătezi cu glasul unduios.
Cafeaua le-o oferi și totu-i luminos.
Durata cu mistrii pe sine se sculptează.

Podu Vadului, 23 VIII 11

La ale sale

– Să mergem în Montmartre, întâi în Bazilică,
Să ne rugăm pios, s-aprindem lumînări
Ce au a lumina defunctele cărări,
Că timpu-i trecător să nu ne fie frică.

– Dar și în Place du Tertre, așa la o berică.
Aci trăia intens mai multe desfătări,
Folclorul de pe deal trezea numai mirări,
Iar eu mă delectam c-atîta se implică.

La Luvru-a doua zi antichități gusta
Și bucuria ei era lumina mea.
Acum trăim din nou fiori de catedrale,

Dar o conduc ușor în Colțul meu Latin
Și simt că pentru ea, el este chiar divin,
De-aceea n-o mai las să plece la-ale sale.

Podu Vadului, 23 VIII 11

Legea prea gravă

Aseară am făcut să cînte în grădină
Frumosul glas al tău; hai, vino să-nflorești.
Noi trandafiri de-azur, în care să-mpletești,
Ce degete de dor, lungi fire de lumină.

Privirea-ți de velur, cu vraja ei deplină,
Preface clipa-n vers, pe care îl iubești,
Căci este nou-născut cu aripi îngerești
Și curge soare cald pe buna mea colină.

Cu sufletul deschis tu mîngîi verbul meu,
Ca să trezești în el un iz de curcubeu.
Te iau să ne culcăm pe unde în otavă

Și să gustăm din plin divinul ei parfum,
Trecutul ca de vis să-l facem un acum,
Să trecem peste timp cu legea lui prea gravă.

Podu Vadului, 24 VIII 11

Cu Eneida-n poală

În formul roman sosești avertizată
De studii îndelungi în meseria ta.
Acuma ești aci expre pentru-a capta
Vii sensuri ce plutesc în aria fermecată.

Inscripții tu reciți cu spiritul de fată
Cu Pontul Euxin ce-n inimă-ți cînta.
Eu te ascult cu gînd la mică urbea mea,
În care mai vibra un sens din Școala naltă.

Uimiți noi ne oprim pe urme de Senat
Și îngînăm discurs temeinic învățat,
Din mare orator, cu magică urzeală.

Cetatea străbătînd noi sîntem doi amanți
Ce-și caută rădăcini cu verbii în andanți
Și seara ne culcăm cu Eneida-n poală.

Podu Vadului, 24 VIII 11

Înfloresc minuni

Pe strada Muncii ești prințesă-n dialog,
Pe-orcine întâlnești, te luminezi la față
Și-ncepi a discuta cu glasul de dulceață
Și, bineînțeles, stai îndelung pe loc.

Se-ntîmplă-adeșori să ai ceva noroc
De-a întâlni pe-aci o minte mai isteasă,
Cu poftă de-a vorbi, cumva, mai îndrăzneată,
Iar alții, mai subtili, știu bine că-i un joc.

Oriunde și oricum, ești foarte generoasă,
Vizitatori de vin, se simt c-ar fi acasă.
Prezentă ești și-acum și este-un festival

S-aud de la vecini doar vorbe de iubire,
Ce-mi răscolesc adînc prea trista mea simțire;
Cu tine înfloresc minunile pe deal.

București, 25 VIII 11

Inima-mi închin

Pe-Acropole ia foc lumina de apus
Și iscă-n Partenon concertul de legende,
Ce dintr-o dată ies din gânduri somnolente
Iar sufletu-ți deschid cu noi porniri în sus.

Atunci ai plîns adînc, nimica nu ai spus
Și ai încremenit cu clipele prezente,
Din care ai sculptat poeme imanente
Și amîndoi la zei destinul ne-am supus.

În agora apoi am dezbătut concepte
Și am gustat pe loc gândirile-nțelepte.
Eu am trăit atunci fiorul tău elin.

Și astăzi mă cuprind în murmur de Elenă,
Iar dincolo de lumi, tu îmi rămîi perenă;
La glasul tău de vis, eu inima-mi închin.

București, 26 VIII 11

Un nou sens se-arată

Odaia de la Vad, lăcaș e de iubire,
E caldă ca un gând într-un discurs aprins.
Euforic o trăim, chiar dacă-n noi a nins
Cu fulgii mari de timp, zăpada de jertfire.

Tu ai adus aci, făr' nici o zăbovire,
O sobă ca de vis și-n ea tu ai cuprins
O artă din vechimi ce vremuri a învins
Și ai și-nchis în ea comoara de simțire.

Pe unde ca de cînt, în pat noi ne culcăm,
Viori din flăcărui, vrăjiți să ascultăm
Și sîntem mîngîiați de sursa din durată,

Culcuș vrînd să ne dea de veșnic început;
Iluzie de zeu ce greu a priceput
Menirea de-a sfîrși cînd un nou sens se-arată.

București, 26 VIII 11

Sacrul căpătîi

Și s-a simțit nou sens ca fulger în trup slab,
Iar flama a secat izvorul de durată;
Ci clipa de răscruci se stinse mult crispată,
Al timpului lung fir se rupse, aci firav.

De-atunci locul lovit se-nvîrte ca bolnav,
Dar nu în jur de ax, ci de un niciodată,
Iar el rămîne sterp, cu aria furată,
Și seama el nu-și dă și asta-i și mai grav.

Eliberat astfel de spațiotimp, în fine,
Un suflet prea curat, sălaș îi dau în mine.
Cu degete de duh, mereu eu îl mîngîi;

Dar sînt abstracți fiori; pe-aceeași pură undă,
Vibrații de vechi verb, acum nu mai abundă,
Tăcerea eu o duc la sacrul căpătîi.

București, 26-27 VIII 11

CUPRINS

<i>Repliere</i>	5
-----------------------	---

VIS ÎN CAVAL

Nefire	19
Stinse armonii	20
Somnul e aproape	21
La păscut	22
Chipul ei ceresc	23
Speranța	24
Acorduri	25
Lumina din fântână	26
Ce-mi dorește timpul	27
Pribegie	28
Magica artă	29
Dar și amăgitor	30
Miresme de credințe	31
Cîntecele mele	32
Întia oară	33
Atotstăpînitor	34
Mai tare mă întunec	35
Ce va fi fost să fie	36
Misteruri	37
Cu nimic se umple	38
Dorul de răsplată	39
Nimb	40
Fluier pe cărare	41
De-absolut împuns	42
Cu risipe	43
Rod de sărbătoare	44
În aștri se adapă	45
<i>Vis în caval</i>	46

E-n toi	47
Că trecem peste	48
Corola	49
La cules	50
Faguri	51
La căpății	52
Clipa de oprire	53
Neforța mi-o adun	54
Cîntece și flori	55
Părtaș	56
Nimicul să șadă	57
Starea de-antifire	58
Verticalul an	59
În cele patru vînturi	60
Ca-n marile culesuri	61
Dincolo de mormînt	62
Să mă unesc cu ea	63
Peste miriști	64
Cu nume sus în cer	65
Fertilizată	66
Magicul cuvînt	67
Neantu-n frumuseți	68

CHIP DE SOARTĂ

Se zoresc să fiarbă	71
Cînd timpul s-o opri	72
Nemoartea din ogradă	73
Cînd sorții se împart	74
Parfumul în surdină	75
În nemine să mă schimb	76
Înveșniciți fiori	77
Dezagregare	78
<i>Chip de soartă</i>	79
Uitînd de cei mai puri	80
La capăt de cărare	81
Inepții	82
Sfîșietor mă-ndrept	83

Surîs fără-ncheiere	84
Picuri de timp	85
Glasul stins cuvîntă	86
Subterană cale	87
Zei străini	88
Eu lumea i-o închei	89
Eternul negrăitul	90
Harul în șiroaie	91
S-a descompus amnarul	92
Urmele de frîuri	93
Durata m-a învins	94
Hazard nefînduplecat	95
Să m-odihnesc	96
Pe drumuri de nimic	97
S-adorm la mal	98
Coșmar	99
Ereticul amor	100
Grăiește	101
Vindecări	102
Vecernii	103
Obsesii	104
Plăpînda durată	105
Întru	106
Clipele deschise	107
Treime și văz duh	108
Tîmpul nu mai crește	109
Atacul se destramă	110
La vîrful cel mai-nalt	111
Eu vin să le descui	112
Sub iarba din grădină	113
Din mine eu mă smulg	114
Frînta strună	115
Vorba fugară	116
Final acerb	117
Verbele nespuse	118
N-au nici început	119
Mă prăbușesc	120

ARIPI CE SE FRÎNG

Vin zeei să se-mbete	123
Angoasa lineară	124
Tainic rost	125
Sensul străbun	126
De mitul lui să scap	127
Omenească artă	128
Nimicul se destramă	129
Conturul cel mai sigur	130
Viul putrezește	131
Ecourile lungi	132
Pe vraja din grădini	133
Magica cunună	134
Izvoare nu pătrund	135
Ecouri mai profunde	136
Cruce-n răsărit	137
Trecute pe la vămi	138
Noul haiduc	139
În mine tot sporesc	140
Luminoasă noapte	141
Brazde roditoare	142
<i>Aripi ce se frîng</i>	143
Luna ce veghează	144
Pe verbul rătăcit	145
Din ce în ce mai demne	146
Cum zboară	147
Întunecimi depline	148
Numele apus	149
Nedurata	150
Iubirea cum cuvîntă	151
A murit ideea de-nceput	152
Credința-n feerii	153
Făr' seminte de momente	154
Nu mai simt durată	155
Parisul legendarul	156
Din simțuri și idei	157
Minuni	158

În logos pentru aleși	159
Culmi împlinite	160
Durata de pe tuci	161
Moarte – despărțire	162
Anii ce descresc	163
Concert de seve	164
Pactul cu timpul	165
Cu sărutări se-nchină	166
Fertile armonii	167
Durata se sculptează	168
La ale sale	169
Legea prea gravă	170
Cu Eneida-n poală	171
Înfloresc minuni	172
Inima-mi închin	173
Un nou sens se-arată	174
Sacrul căpătii	175

Tehnoredactor: Camelia Brîndușa BĂRBAT
Coperta: Magdalena ILIE

Bun de tipar: 05.11.2012; Coli de tipar: 11,5
Format: 16/61x86

Editura Fundației *România de Mâine*
Bulevardul Timișoara nr. 58, București, sector 6
Tel/Fax: 021/444.20.91; www.spiruharet.ro
e-mail: editurafrm@yahoo.com